

Ramsey Nasr
hunkert naar liefde

p. 5

Buscemi
geen fan van geboenk

p. 16

"Een pannenkoekske
in den Timory"

p. 7

Luc Vandenbossche stuurt aan op as Brussel-Gent

De VUB en de UGent zullen in de toekomst nauwer gaan samenwerken. Officieel is er niets aan de hand, maar binnenskamers groeit de nervositeit in Oost-Vlaanderen. Daar voelen ze de hete adem van de Associatie K.U.Leuven in hun nek.

Gijs Van Gassen

Volgens Paul Van Cauwenberghe, rector van de UGent, is de samenwerking met de VUB niet vreemd. Ze bestond vroeger al en nu wordt er gekeken hoe die verder uitgebouwd kan worden.

Paul Van Cauwenberghe: «We hebben vrijblijvende besprekingen aangeknoopt met de VUB. Maar over meer dan een losse samenwerking gaat dat niet, en dat kan ook niet. De bedoeling is om ook met Leuven en Antwerpen te bekijken hoe we kunnen samenwerken.»

Veto: De Standaard beweerde vorige week dat de samenwerking tussen Gent en Brussel als tegengewicht zou moeten dienen tegen een te machtige Associatie K.U.Leuven.

Paul Van Cauwenberghe: «Zo'n tegengewicht vormen zou geen enkele zin hebben. Dat is zeker niet de bedoeling. Natuurlijk, als de Associatie K.U.Leuven werkelijk bijna alles zou overspoelen, zal dat niet aanvaard worden door ons, en ook niet door de VUB en de UA. Ik hoop dat de Associatie inziet dat er een zekere balans moet blijven bestaan.»

Onrust

De vraag is maar of die balans op dit moment bestaat. De Associatie K.U.Leuven is op dit moment de grootste associatie en ook de best georganiseerde. Binnenkort zal zij ook regionale polen oprichten. Die polen moeten de samenwerking tussen verschillende leden van Associatie coördineren.

André Oosterlinck: «De UGent en andere universiteiten vragen om de beschikbare middelen efficiënter aan te wenden. Dat kunnen wij enkel als onze leden beter gaan samenwerken. Daarvoor hebben we regionale polen nodig, dat is de logica zelf. Het zou jammer zijn als men in die optimalisatie een aanval zag.»

Maar met een pool voor Oost- en West-Vlaanderen zou de Associatie op het geografisch terrein van de UGent en haar

associatie komen. En dat zien ze daar liever niet gebeuren.

Van Cauwenberghe: «Ik wil het geen oorlogsverklaring noemen, maar ik zou het niet appreciëren. En als de Associatie K.U.Leuven te voortvarend optreedt, zullen we moeten samenzitten met de andere universiteiten en met politici. Tegenover de ene daad van agressie, laten we het zo maar noemen, kan een andere komen. We zijn ook geen kleine mannetjes, dus we gaan ons niet laten doen. We laten ons niet overspoelen. Maar ik hoop dat het zover niet komt. Ik denk dat de diplomatieke weg verreweg de beste is.»

Oosterlinck: «Het gerucht gaat dat de zetel voor die pool in Gent zou komen. Dat gerucht klopt niet. Het is nog niet eens zeker hoe die poolvorming er zal uitzien. Maar we zullen daarmee in Oost- en West-Vlaanderen een kwalitatief hoogstaander aanbod kunnen aanbieden.»

De onrust die ontstaan is rond de oprichting van de regionale pool neemt wel grote proporties aan. Het foutieve gerucht doet immers de ronde dat de Leuvense regionale pool zou worden gevestigd in een gebouw van de Artevelde hogeschool, die nota bene tot de Geneste associatie behoort. Diezelfde onrust was er ook toen de K.U. Leuven enkele jaren geleden reclame maakte in Vlaamse en dus ook in Gentse lijnbussen met de boodschap dat Leuven niet ver weg ligt. Dit werd door de UGent niet in dank afgenomen. Het bleek achteraf een jammerlijk misverstand, maar het zorgt intussen wel voor een gespannen sfeer.

Evenwicht

Toch is de hele discussie over de regionale pool niet meer dan een symptoom van de machtsstrijd tussen de universiteiten in Vlaanderen. In die strijd komt het op bondgenootschappen aan. Maar nauwe samenwerking tussen universiteiten ligt niet voor de hand. Enkele jaren geleden heeft de VUB al geprobeerd samen te werken met de UA. Die deal ging toen niet door omdat nauwe banden met de vrijzinnige VUB het ideologisch evenwicht in Antwerpen verstoord zouden hebben. En daarna was nauwere samenwerking tussen VUB en UGent onmogelijk door de vrees van de UGent om haar neutraliteit te verliezen, onder meer omdat er op werd aangestuurd door Karel De Gucht (VLD), die te uitgesproken vrijzinnig was.

Lees verder op p. 3

Middelpunt:
Markante Kerstshopping, p. 8-9

(foto Nele Tintel)

Contingentering Artsen

Op donderdag 1 december kwamen de Franstalige geneeskundestudenten op straat. Zij protesteerden in Brussel tegen het invoeren van een toelatingsexamen na 1e bachelor en algemener tegen de contingentering. In *De Standaard* van vrijdag 2 december lezen we dat er ook een delegatie van VVS (Vlaamse Vereniging van Studenten) zich bij deze betoging aansloot. Hierbij wil ik twee bedenkingen maken: Waalse studenten zijn de dupe geworden van de onwil van de Waalse regering om de federale wetgeving toe te passen. En ten tweede laat VVS zich voor de kar spannen van Waalse studenten in naam van de democratisering van het onderwijs.

Laten we even eerlijk zijn. Het is al jaren bekend dat de contingentering vanaf 2004 in voege ging treden. Toch heeft men in Wallonië steeds geweigerd de nodige maatregelen te nemen. Nu worden ze geconfronteerd met het feit dat er ieder jaar meer studenten geneeskunde afstuderen dan dat er RIZIV nummers zijn. Met andere woorden, als je pech hebt, kom je na zeven jaar tot de conclusie dat je wel afgestudeerd bent, maar dat je je beroep niet mag uitoefenen. Sinds vorig jaar willen ze hier een mouw aan passen door na eerste bachelor een toelatingsexamen in te voeren, wat leidt tot groot protest bij de studenten. Aan Vlaamse zijde werden echter reeds in 1997 de nodige maatregelen genomen en werd een ingangsexamen ingevoerd. Dit heeft tot een zeer sterke vermindering geleid van het aantal studenten in eerste bac. Maar zij die aan

de opleiding beginnen, zijn dan ook zeker van een RIZIV nummer aan het einde van de rit en dus ook van latere beroepsuitoefening.

Dat brengt ons bij het tweede punt: waarom gaat VVS mee de straat op? Worden zij niet verondersteld de belangen van de Vlaamse studenten te verdedigen? Is er vanuit LOKO en andere studentenorganisaties nog niet genoeg beklemtoond dat deze Vlaamse geneeskundestudenten niet tegen de contingentering zijn? Want wie zich baseert op correcte cijfers, ziet onmiddellijk dat er dringend iets moet gedaan worden aan het aantal artsen in België. Laten we even altruïstisch zijn en niet vertrekken vanuit ons eigen belang als student of als arts in spe, maar vanuit het belang van de patiënt. De patiënt die volgens mij, in deze hele discussie omtrent gezondheidszorg, toch centraal zou moeten staan. Waar heeft deze patiënt nood aan? Aan een arts die weet wat hij doet, die een aantal vaardigheden heeft. Deze kennis en vaardigheden kan je alleen onderhouden indien je als arts dagelijks voldoende patiënten te zien krijgt. Verder zal een arts die weinig patiënten ziet ook veel sneller geneigd zijn allerlei onnodige (en voor de maatschappij zeer dure) technische onderzoeken te verrichten. Daarom ben ik, en velen met mij, nog altijd overtuigd van het nut van de contingentering.

Als een organisatie als VVS niet luistert naar haar achterban en ze deze achterban niet naar behoren vertegenwoordigt, dan verliest VVS in mijn ogen haar geloofwaardigheid en dus ook haar reden van bestaan.

Anneleen Van Hootegem, studente 2e jaar arts en Vice-preses Medica

Betoging (1)

De anarchistische relschoppers worden in *Veto* radicaal-links of extreem-links genoemd. Als zeer links denkende en handelende persoon vind ik dat men die 'anarchisten' (sic) deze etiketten niet mag opplakken. Het gaat hier alleen maar om een stelletje gespuis dat elke gelegenheid aangrijpt om rellen te schoppen zonder dat zij ook maar enige notie van politiek hebben. Dat zij de antifascistische zaak weeral eens een slechte dienst bewezen hebben, beseffen deze politieke debielen ongetwijfeld niet: ze hebben zich weer eens goed kunnen uitleven tegen de politie, dus voor hen was het zeker een geslaagde avond. Dit soort mensen heeft nog geen enkele positieve inbreng gedaan bij het organiseren van linkse activiteiten of in de strijd voor een meer rechtvaardige wereld.

Bij de voorbereiding en mobilisaties van linksetinte betogingen zijn ze nooit aanwezig, want dat vraagt organisatie en daar hebben ze als goede anarchistenvrijwilligers een broertje aan dood. Zij beperken zich liever tot het nodeloos keet schoppen op deze betogingen, zoals op 1/12 weer duidelijk bleek. Ook op de andersglobalistische betogingen is al meermaals gebleken dat dit soort volk een echte pest is. Ongetwijfeld zijn er anarchistenvrijwilligers die zo dom en onnozelen zijn dat zij oprecht denken dat wanneer zij op deze betogingen de ruiten van een bankkantoor stukslaan, ze menen dat ze het kapitalisme aan het omverwerpen zijn.

Dit soort anarchistische relschoppers zijn net een pest voor de radicaal-linkse bewegingen en het zou een goede zaak zijn als dit gespuis tijdens linkse acties zijn kraakpandparadijs niet zouden verlaten om de boel te komen verzieken en juiste acties zoals de antifascistische betoging van 1/12 te komen marginaliseren. Ik mag er gewoon als vredelievende democraat niet aan denken dat dit zootje anarchistenvrijwilligers ooit serieuze macht of invloed in de maatschappij zou hebben.

Roger Liekens

Betoging (2)

En we kunnen weer verder, enkele uurtjes haat en vijandigheid en de samenleving is weer goed voor een paar maanden. Maar goed dat er af en toe een paar honderd bur-

gers bijeen komen om gezamenlijk te feesten ter meerdere glorie van dat systeem waar wij zo trots op zijn, dan hebben we weer eens wat te doen.

Ik ben gaan kijken en wat me opviel was dat er erg veel foto's genomen werden, de politie was weliswaar nog niet aan het poseren, maar veel zal het niet gescheeld hebben. Niet alleen de politie trouwens. Alle partijen hebben zich kostelijk geamuseerd. Tot de ingehuurde bodyguards met leren vesten toe, die met echte trots hun werk deden.

Hoeveel mensen hebben donderdagavond hun zwakke eigenwaarde niet opgehemeld in dat idiote toneelstuk? Van domme politici over hersenloze skinheads, tot minder begaafde studenten, die zich maar al te graag laten meevoeren op de stromen van de politieke zee en af en toe eens met hun armen slaan om de illusie te kunnen koesteren dat ze weten waar ze naartoe willen. Links? Rechts? Als beide partijen zich tijdens zo'n parade kostelijk amuseren is het wel duidelijk dat het hier niet om racisme, fascisme of extreem dit of dat gaat. Komaan, het gaat zelf niet om de democratie. Integendeel, de democratie viert hoogtij tijdens dit soort lange nachten. Iedereen loopt precies in de pas, zo'n ding is nu eenmaal nodig in een samenleving, je kunt niet iedereen en op elk moment een consumptiemietje laten zijn, af en toe moeten we er eens uit.

En dan gaan we betogen. We kiezen een standpunt, één of andere holle term die politici gebruiken wanneer ze een groep aan zich willen binden, ook al wordt die groep er van hun beleid helemaal niet beter op. Zoals Vlaanderen, België, Europa, Solidariteit, Verdraagzaamheid, Racisme, Communisme, Democratie... En als iedereen zo iets kiest, krijg je verschillende groepen, de 'goei' en de 'slechte'. De goei, dat zijn wij. De slechte zijn de rest. De extreem-rechtsen bijvoorbeeld of de linksen, de racisten, de communisten, de joden, de anti-zionisten...

En dan maar beginnen strijden. Goddank zullen er altijd opportunistische politici zijn, zo zullen er steeds verschillende groepen zijn, en zal er steeds een strijd kunnen zijn. Zolang er stukken steen en leeghoofden zijn, kan de democratie nog een heel eind mee. Tenzij natuurlijk een of andere slimme gast op het slimme idee komt om op democratische wijze de democratie te gaan bevechten. Af en toe gebeurt dat wel eens, maar daar vinden we dan wel wat op. Beste verse democraat, paradeer voorlopig maar

rustig verder en maak jezelf wijs dat niet alleen je jonge eigenliefde, maar ook de rest van dat arme lichaam er beter van wordt. Je wilt toch niet zeggen dat je voor een andere reden door Leuven liep, op zo'n koude donderdagnacht.

J. van Hoeck

Betoging (3)

In de *Veto* van vorige week en de media in het algemeen hebben we enkele zaken gelezen over de anti-NSV betoging waardoor we ons als Comacleden en medewerkers in het comité Leuven Fascismevrij geroepen voelden om ook eens in de pen te kruipen. De tegenbetoging wordt voorgesteld als een extreem-links onderonsje dat niets te doen had met de Leuvense studenten en dat natuurlijkerwijs uitmondde in relletjes. Deze stelling doet de waarheid echter oneer aan en verliest de essentie van de anti-NSV betoging helemaal uit het oog.

Donderdag 1 december stapten een 1000-tal jongeren op een vreedzame manier mee achter het spandoek 'Leuven fascismevrij'. Het heeft weinig zin om over aantallen te discussiëren, maar het cijfer van 600 dat door de traditionele media verspreid werd, is wel zeer minimalistisch. Het past natuurlijk wel in het kraam van zij die de tegenbetoging een 'klein-links' imago willen geven.

De meerderheid van de tegenbetogers waren wel degelijk gewone studenten uit Leuven. Wat Comac betreft, waren er een 50-tal leden van buiten Leuven aanwezig. Daarnaast mag men ook niet vergeten dat veel studenten die de NSV-betoging zagen passeren duidelijk hun afkeer lieten blijken. Allen wilden ze een statement maken voor een verdraagzaam en open Leuven waarin extreem-rechts niet zomaar kan betogen. De democratische ordewoorden van deze betoging afdoen als een excuus om een potje te knokken of als een gelegenheid voor de linkse organisaties om zich te profileren, is een flagrante onwaarheid en een kaakslag voor de honderden jongeren die op straat kwamen. Het enige wat je daarmee bereikt, is mensen wegjagen die een brede maatschappelijke beweging tegen extreemrechts willen opbouwen.

In het voorpagina-artikel van *Veto* wordt Comac afgeschilderd als een extreem-linkse organisatie die iedereen achter haar vlag wou krijgen op de tegenbetoging. Ten eerste hopen we dat niemand ons het recht wil ontzeggen om als organisatie naar buiten te komen. We willen er trouwens op wijzen dat we in de betoging veel moeite hebben gedaan om het comité 'Leuven fascisme vrij' nadrukkelijk te profileren door een neutrale delegatie op kop van de betoging te plaatsen, vestjes en bordjes met de affiche Leuven fascismevrij te verspreiden... Ten tweede weet iedereen die de ontwikkeling van het comité een beetje gevolgd heeft dat wij steeds een zo breed mogelijke betoging op het oog hebben gehad en zeker niet een extreem-links onderonsje. Een bewijs van onze openheid is dat we als initiatiefnemers een zeer breed platform hebben proberen op te bouwen. Hierbij schreven we zowel Oxfam, 11.11.11, amnesty als Animo, LSP, Jong-Groen!, LOKO, enz. aan, kortom zowat alle progressieve organisaties in Leuven. De artikelen die *Veto* hierover gepubliceerd heeft op 14 en 28 november, getuigen hiervan.

Dat een deel van de gecontacteerde organisaties niet bereid was om actie te ondernemen en het feit dat de NGO-wereld zich uiteindelijk nog uit het platform trok, werd door ons dan ook ten zeerste betreurd. Het is helemaal onze bedoeling niet om iemand met de vinger te wijzen, we trekken er met Comac zeker ook de nodige lessen uit. Wellicht hebben we bepaalde zaken niet goed ingeschat en fouten gemaakt die we bij toekomstige initiatieven zeker willen verbeteren. Anderzijds is het gemakkelijk voor zij die op hun kot zijn gebleven om achteraf

commentaar te geven.

Wij willen echter *Veto* ook feliciteren om mee te ijveren voor een breed democratisch front door hun oproep in de *Veto* van 28 november om mee te betogen tegen NSV. Nog beter was natuurlijk geweest als Loko haar maatschappelijke verantwoordelijkheid had opgenomen. Zij hadden het potentieel om deze betoging een nog veel groter draagvlak te verlenen. Dat de tegenbetogingen in het verleden veel meer volk op de been brachten, heeft er volgens ons alles mee te maken dat Loko toen wel meedeed. Wat ons betreft mag Loko dan ook gerust de volgende anti-NSV betoging 'monopoliseren'

In een ander stukje in *Veto* lezen we dat Groen terecht kwaad is op Tobback voor het toelaten van de NSV-betoging en dat zij voor een breed platform tegen extreem-rechts pleit. Onze vraag is, waar waren zij toen wij hun aanschreven voor zo een breed platform? Hun mededeling heeft een groot 'vijgen na Pasen' gehalte. Waarom hebben bijvoorbeeld de Groen!-gemeenteraadsleden geen druk uitgeoefend op de burgemeester om de NSV-betoging te verbieden? We hadden niets liever gehad!

Verder worden we hier en daar zomaar op één hoop gegooid met de relschoppers. Akkoord, er waren rellen en wij zijn dan ook de eerste om deze te veroordelen. Met het comité hadden we opgeroepen tot een geweldloze actie. Dat heeft iedereen kunnen lezen op onze affiches. De tegenbetoging verliep ook zonder enig geweld. Het is pas na het ontbinden van de betoging op het Martelarenplein dat sommigen het niet konden laten om de politie ervan langs te geven. Dat is wel een belangrijke nuance die men zou moeten aanbrengen bij het op één hoop gooien van alle tegenbetogers. Het is juist door de vreedzame tegenbetoging zo sterk en zo breed mogelijk te maken dat we in haar aanschijn de rellen in het niets willen doen verbleken tot wat ze waren, namelijk geïsoleerde gevallen. Dát zouden we moeten onthouden van de gebeurtenissen op donderdag 1 december. Bij deze zouden wij dan ook ons medeleven willen betuigen aan de gewone politieagent en aan iedereen die materiële schade ondervonden heeft, zoals de studenten die hun fiets op een barricade hebben zien belanden.

Intussen bewees het NSV hoe belangrijk de tegenbetoging was. De NSV-betoging bleek eens te meer een ontmoeting te zijn voor Vlaams-radicalen studenten met fascistische roots en hun neonazistische skinheadachterban. De bruine stoottroepen deden hun naam alle eer aan en begonnen onschuldige groepjes studenten aan te vallen en migranten te beschimpen, om nog maar te zwijgen van de vernieling die ze aanrichtten op het Ladeuzeplein.

Hun betoging toonde duidelijk aan dat de normalisering van extreem-rechts een gevaarlijk proces is. De NSV en co hebben nog altijd niets van hun fascistoïde streken verloren. Daarom hebben we ook betoogd op 1 december met 1000 man en zijn we volgende keer hopelijk met veel meer. Comac is alszins niet van plan drie jaar te wachten tot de NSV nog eens betoogt om opnieuw iets te doen tegen extreem-rechts. Volgens ons is er een krachtige vuist om de hedendaagse extreem-rechts logica te doorbreken nodig. Deze strijd belangt ook iedereen aan. Allen hebben we te verliezen bij extreem-rechts: alloctonen en autoctonen, werkenden en studenten, van *Veto* tot Jong-Groen. Bij burgemeester Louis Tobback willen we er ook sterk op aandringen de NSV-betoging in de toekomst niet meer toe te laten en wel juist in de naam van de democratie, opdat Leuven echt een open stad zou zijn. Extreem-rechts ideeën zoals racisme is geen mening, dat is een misdaad.

Laurens Liesenborghs, Pieterjan Caes en Jouwe Vanhoutteghem van Comac

Met Van Cauwenberghe heeft de UGent een rector uit het katholieke kamp. Daarmee zou het ironisch genoeg makkelijker moeten zijn voor de neutrale UGent om een pact te sluiten met de vrijzinnige VUB. Een katholieke rector overtuigt zijn achterban immers makkelijker van de noodzaak van zo'n pact dan een vrijzinnige rector. Van Cauwenberghe zelf denkt daar echter anders over.

Veto: Is de vrees voor de vrijzinnige VUB intussen ongegrond gebleken?

Van Cauwenberghe: «We mogen geen a-priorismen hebben, maar wij moeten als pluralistische instelling natuurlijk wel pluralistisch blijven. Ik ben katholiek, dus u zal zeggen: het zal nu moeilijker zijn om met de VUB te onderhandelen, maar dat speelt geen enkele rol. Als wij een vrijzinnige partner binnenhalen, dan staat daar best een

katholieke tegenover, om het evenwicht te bewaren. Aan welke katholieke partner ik dan denk? Oh, er zijn er... Er is uiteraard maar één partner op universitair vlak. Er is naast de K.U.Leuven ook nog wel de KUB, maar daar leggen wij geen claim op. Als er een hertekening van het Vlaamse landschap komt, denk ik dat we gerust met onze partner uit Leuven kunnen overleggen.»

Dat klinkt mooi, maar het lijkt nog het meest op het verdelen van de koek onder de twee grootste universiteiten. En dan is het niet vreemd dat de UGent hongerig naar de VUB kijkt. In politieke kringen wordt gezegd dat de associatie rond de VUB niet groot genoeg is om levensvatbaar te zijn. Dat wil zeggen dat zij ergens aansluiting zal moeten vinden. Met de hete adem van de Associatie K.U.Leuven in haar nek, is de UGent maar al te bereid die aansluiting te bieden. Luc

Vandebossche, voorzitter van de Associatie UGent, heeft de gesprekken tussen de twee universiteiten een nieuwe impuls gegeven.

Van Cauwenberghe: «De Associatie K.U.Leuven is problematisch voor de verhoudingen in het Vlaamse hoger Onderwijs. Wij hadden liever gehad dat de associatievorming regionaal bleef. Gent, Antwerpen, Brussel en Limburg hebben dat zo gedaan, maar de associatie van Leuven zit in heel Vlaanderen. Dat kan moeilijkheden geven. Daarom zou ik graag samen met de andere universiteiten, en dan vooral de K.U.Leuven, en met politici kijken hoe we dat probleem kunnen oplossen.» Benjamin Van Camp, rector van de VUB, was niet bereikbaar voor commentaar.

STUDENTENAANTALLEN: HUMANE WETENSCHAPPEN

Chinees vuurwerk

Vroeger aten we het vooral, nu studeren we het massaal: Chinees. Niet alleen Sinologie, maar de hele groep Humane Wetenschappen zit in de lift. De zachte universitaire studies tellen 150 nieuwe studenten meer dan vorig jaar, een stijging van bijna 6%.

Dries De Smet

Letteren

De faculteit Letteren verwelkomt dit jaar 12% meer studenten. Zonder een stijging in de richting Sinologie zou dat maar 5% zijn. Sinologie verdubbelt zijn inschrijvingen in het eerste jaar (+113%).

Decaan Ludo Melis: «China zit in de lift in de maatschappij. In mindere mate geldt dat ook voor een richting als Arabistiek.»

Die richting stijgt met 36%. De evolutie gaat gepaard met een daling in de grootste groep aan de faculteit, de traditionele talen (-5%).

Bij de niet taalkundige opleidingen krijgen we een gemengd beeld: musicologie (-25%) en archeologie (-9%) dalen; kunstwetenschappen (+50%) en geschiedenis (+17%) trekken meer studenten aan.

Melis: «Bij geschiedenis is dat een langdurige trend. Ondanks de slechte vooruitzichten op de arbeidsmarkt blijft de interesse groeien.»

Theo- en Filosofie

De twee kleinste faculteiten tellen samen even veel (of even weinig) nieuwe studenten als vorig jaar. De studenten die theologie verliest, komen er bij filosofie bij. Theologie, de faculteit van rector

Vervenne, telt 30% minder studenten. Vooral de Engelstalige bachelor doet het slecht (-80%).

De topman van Colruyt zei vorig jaar zijn baan vaarwel om wijsbegeerte te gaan studeren. In zijn kielzog zijn heel wat jongere collega's gevolgd. Wijsbegeerte telt 23% meer studenten.

Rechten

De op één na grootste lichte nieuwe studenten zit aan de faculteit Rechtsgeleerdheid. Met 571 zijn ze, enkel Geneeskunde telt 5 studenten meer. De op één na grootste richting aan de universiteit, rechten, gaat 3% achteruit. Criminologie doet er 10% bij. Niks aan de hand, zegt de decaan.

Decaan Paul Van Orshoven: «We hebben geen reden om de billen toe te knijpen. We hebben te maken met een vast gezelschap aan juristen, waardoor onze faculteit zeer stabiel is.»

Psychologie & Pedagogie

De faculteit die twee jaar geleden nog aanspraak mocht maken op de titel van 'de grootste' lijkt op haar terugweg. Voor het tweede jaar op rij daalt de nieuwe lichte psychologen (-12%). Het totale verlies van de faculteit (-6%) wordt getemperd door een stijging van het aantal pedagogen (+10%).

Sociale studies

In de Angelsaksische landen verschijnen ze onder één noemer: 'Social Sciences'. In Vlaanderen zijn het twee faculteiten en ze doen het niet slecht: sociale wetenschappen stijgt met 19%, economie met 9%. Zowel *pol & soc* (+9%) en vooral communicatiewetenschappen (+24%) doen het goed. De professionalisering van de bedrijfs- en overheidscommunicatie is de toekomstige student duidelijk niet ontgaan.

De decaan van de faculteit Economie is niet verbaasd over de stijging.

Decaan Joep Konings: «Ten eerste is er de globalisering van de economie. Dat vergroot de brede maatschappelijke interesse. Daarnaast is er een schaarste op de arbeidsmarkt. De vraag naar economen en handelingsingenieurs is en blijft groot.»

Meer info op www.kuleuven.be/studinfo

Het Europa van de keurmerkjes

Bram Delen

Het onderwijsrecht is de laatste jaren uitgegroeid tot een volwassen rechtstak. De tijd dat enkel Raf Verstegen wist waar het over ging, is voorbij. De administraties van de Vlaamse onderwijsinstellingen scholen zich dagelijks bij in onderwijsrecht. Er bestaat zelfs een Interuniversitair Centrum voor Onderwijsrecht (ICOR). Niet zo heel verwonderlijk, want wie raakt er in zijn eentje nog uit aan de regulering van het hoger onderwijs? De BaMahervorming is nog niet volledig geïmplementeerd of de nieuwe opleidingen moeten geflexibiliseerd worden, vervolgens geaccrediteerd en geaccrediteerd. Deze laatste twee stappen bieden blijkbaar nog geen garantie voor kwalitatief hoogstaand onderwijs, want de Europese Commissie werkt momenteel druk aan een European Qualifications Framework (EQF). Dit EQF moet ervoor zorgen dat de *learning outcomes* van de verschillende opleidingsniveaus in Europa op elkaar afgestemd zijn, om de internationale mobiliteit van studenten te verhogen.

Ruis

Aan goede bedoelingen geen gebrek bij de wetgever. Maar dat wil ook zeggen dat elk van deze processen gepaard is gegaan met een eigen decreet of protocol. En dan hebben we het nog niet gehad over de zaken als studentenparticipatie en de financiering. Vraag is of deze regulering efficiënt en vooral effectief is. Het is een hele hoop papier en zoals het wel vaker gaat met wetgeving: het probeert het gedrag van de maatschappelijke spelers te sturen, maar dat proces verloopt vaak met de nodige ruis.

Wat echter meer problematisch is dan deze ruis, is het feit dat de verschillende maatregelen elkaar in zekere zin tegenwerken. Zo had de flexibilisering de bedoeling onze onderwijsinstellingen te verplichten haar aanbod meer te differentiëren, aan te passen aan de niet-reguliere student, de werkende of de werkzoekende. Kortom: de universiteiten en hogescholen zouden vanaf dan hun aanbod meer moeten aanpassen aan de maatschappelijke vraag of minder verheld: de markt.

Labeltje

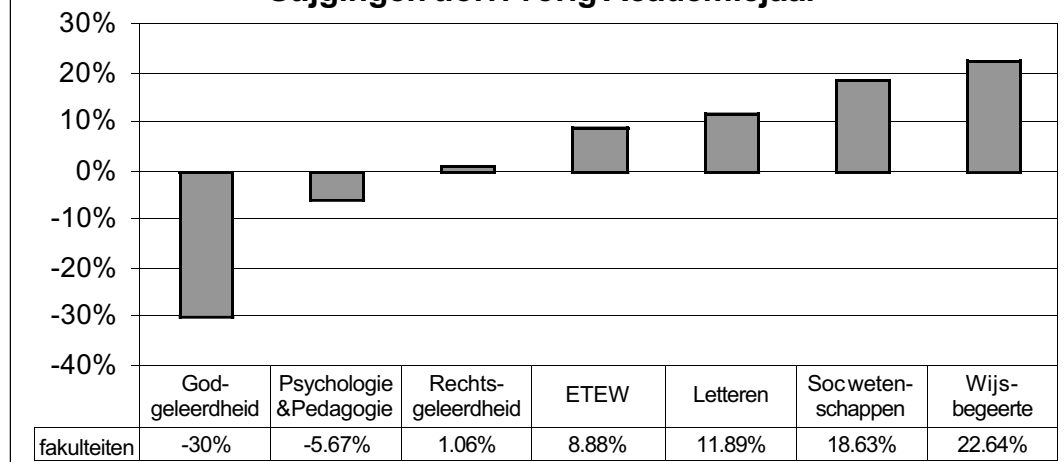
Zo merkte de K.U.Leuven al snel hoe de plicht tot flexibilisering en noodzaak tot kwaliteitsgarantie elkaar in de weg kunnen lopen. Hoe meer men flexibiliseert, hoe minder overzicht en vooral grip men nog heeft op de organisatie van het onderwijs dat men nota bene zelf inricht. Het Onderwijs- en Examenreglement is dan ook nog nooit zo dik geweest als nu. Een gedifferentieerd en geflexibiliseerd aanbod vereist immers een reglement dat op elke vraag een sluitend antwoord biedt. In de nasleep van flexibilisering werd er zelfs een speciale rechtbank ingericht voor examenbetwistingen.

Niet alleen heeft men de organisatie van het onderwijs juridisch niet langer onder controle. Ook kwaliteitsbewaking krijgt heel andere dimensies door de verplichte flexibilisering: de wildgroei aan MaNaMa's, overgangs- en schakelprogramma's moet nu worden gecontroleerd, want voor je weet werkt er een Fernand Vandamme aan je universiteit en dan kan je 't wel schudden. Het ene reglement creëert op die manier het volgende en werkt zo de intransparantie enkel verder in de hand.

Als flexibilisering, differentiatie en dus marktgerichtheid de doelen waren, waarom heeft men dan in Europa nooit overwogen om de vrije markt meer te laten spelen wat kwaliteitsgarantie betreft? Per slot van rekening is Europa ontstaan als een eenvoudige eengemaakte markt. Daarna heeft Europa de eigenaardige voorkeur ontwikkeld om alles te willen labelen en merken. Maakt u goede ham? Meritus. Verschaf u deftig onderwijs? EQF-stempel. Het is absurd om de vrije markt te willen laten spelen door haar te verplichten met regels. De vrije markt speelt juist daar waar geen regels zijn.

Als men de vrije markt echt haar werk laat doen, is elke instelling verplicht om zowel haar aanbod marktaantrekkelijk te maken, als de kwaliteit te garanderen en dus haar middelen zo optimaal mogelijk te alloceren. Als elke student een studiebeurs of -lening krijgt — in relatie tot zijn of haar kapitaalcracht — dan zal elke student willen studeren aan die universiteiten die een optimaal evenwicht hebben gevonden tussen kwaliteit en flexibiliteit. Niet dat elke wet of decreet dan vervalt, maar wat meer vertrouwen in het marktmechanisme zou de onderwijswereld wel transparanter kunnen maken.

Studentenaantallen Humane Wetenschappen
Stijgingen t.o.v. vorig Academiejaar

POC voor dummies

In de kleine aula van het Maria-Theresiacollege verzamelden zich een 80-tal POC-vertegenwoordigers om de sessie van LOKO bij te wonen. Voor de gelegenheid werden sprekers uitgenodigd die de werking van de POC belichtten vanuit diverse invalshoeken. Toon Boon, adviseur academische wetgeving en reglementen, trachtte bondig uit te leggen wat flexibilisering inhoudt om dan de link te leggen met het nieuwe examenreglement. Daarnaast werd het concept van begeleide zelfstudie uitgeklaard door Catherine Laurijssen, praktijkassistent voor de Dienst Universitair Onderwijs/Informatie en Communicatie Technologie in het Onderwijs (DUO/ICTO). Als laatste werd de universitaire structuur uit de doeken gedaan. Via een presentatie toonde Thomas Delaet, voorzitter van LOKO, de plaats van de POC aan. Het vormt de bestuurlijke link tussen student en facultair niveau.

Zelfstudie

Het initiatief kadert in de filosofie van 'medebestuur' en 'participatie'. Wie vertegenwoordigt, moet weten 'hoe' en 'wat'. Dat was ook de mening van Joseph Indekeu, onderwijscoördinator, die het initiatief inleidde. "Sprekende is weten. In de POC worden noden geagendeerd en tot expressie gebracht." Zwijgen is voor hem dan ook geen oplossing. "Wij, de studenten en de professoren, moeten immers een sterke basis vormen."

De permanente onderwijscommissie (POC) is veruit het productiefste orgaan waar de student, in directe dialoog met de professoren, enerzijds onderwijsproblemen kan aankaarten en anderzijds op zoek kan naar oplossingen. Omdat voor de POC-vertegenwoordigers het belang ervan duidelijk zou worden, organiseerde LOKO, voor het eerst weer in jaren, een informatiesessie. Een mooi initiatief met potentie voor de toekomst.

Maarten Goethals

Normaal was voorzien dat Eddy Van Avermaet zou komen spreken over flexibilisering, maar zijn presentatie werd overgenomen door Toon Boon. Via het gebruik van PowerPoint trachtte hij duidelijk te maken waar het, volgens de Bologna-verklaringen, allemaal op neerkwam: een soepelere doorstroom van de universiteit naar de beroepsmarkt en omgekeerd. Boon ging ook dieper in op de verschillende aspecten van flexibilisering, maar omwille van de techniciteit verslaptte de aandacht bij de studenten. De uitleg over het nieuwe onderwijs- en examenreglement daarentegen viel niet in dovenmansoren. Het kwam erop neer dat de K.U.Leuven 'volop bezig was' met de uitbouw van studietrajecten, zich bezint over de toelatingsvoorwaarden voor de Masters en kijkt voor de verschillende soorten vrijstellingen. "Maar," verontschuldigde Boon zich, "ik kan onmogelijk in één uur het flexibilisering- en examenreglement uitleggen."

Verklarend was de sessie over begeleide

zelfstudie. Catherine Laurijssen kwam uitleggen wat het juist inhield. Begeleide zelfstudie is een poging om op een zo ideaal mogelijke manier de relatie tussen studenten enerzijds en professoren anderzijds te optimaliseren; het is een afstemmen op elkaar. Voor de docent betekent dit de student te ondersteunen door inhoud en leer materiaal te selecteren, om dat dan weer te geven in de vorm van hoorcolleges en seminaries. De student van zijn kant moet de vooropgestelde doelstellingen behalen. Met andere woorden: begeleide zelfstudie is een concept dat aantoont wat goed onderwijs zou moeten zijn. En het is dat concept dat in de POC gebruikt kan worden om te wijzen op onaanvaardbare vormen van lesgeven. "Men heeft een verkeerde interpretatie," verklaarde Laurijssen. "Begeleide zelfstudie is niet gelijk aan individuele studie, maar is een zoeken naar evenwicht tussen de doelstellingen, de studenten en hun leeromgeving. Het is de taak van de studentenvertegenwoordiger in de POC om

dat evenwicht te bewaken. De POC moet kennis nemen van de doelstellingen en de leeractiviteiten daarop selecteren."

Kwaliteitszorg

Onder het motto 'Wij waken over deze universiteit' startte Thomas Delaet zijn presentatie. Na een korte schets over de structuur van de universiteit en LOKO, werd specifiek gefocust op de werking van de POC. In eerste instantie is het dé plaats om allerhande problemen op te lossen met als meest voorkomende de jaarlijkse perikelen rond de lessen- en examenroosters. Maar centraal staat toch de notie van 'kwaliteitszorg'. De POC moet zich voornamelijk richten op een permanente kwaliteitsverbetering. Dat is mogelijk via gedegen evaluaties van het cursusmateriaal, de colleges, de practica en het gebruik van presentaties. Velen waren, zowel voor- als achteraf, positief en enthousiast over het initiatief. Maar voor studenten die al wat langer ingewerkt waren, werd weinig nieuws verteld. Het is volgens LOKO ook de bedoeling om, in het tweede semester en volgend jaar, hieraan een vervolg te breien, wat geen slechte zaak is. Een constante opvolging is onontbeerlijk opdat studenten zouden inzien dat de behandelde problematiek in de POC een ruimere achtergrond kent en dat er dus meerdere factoren zijn waarmee rekening moet worden gehouden.

SPIRIT WIL STUDENTEN STEMRECHT GEVEN IN HUN STUDENTENSTAD

"Dan moet je migranten ook geen stemrecht geven"

In tijden van examenstress en proffenvrees die aanbreken, zijn verkiezingen het laatste wat de doorsnee student bezighoudt. Toch was er de laatste weken heel wat te doen rond het studentenstemrecht. Migrantenstemrecht dat kennen we, maar hadden studenten net als alle andere meerderjarigen al niet langer stemrecht?

Tom Van Brussegem

De nationale pers had de afgelopen week de mond vol van het voorstel van Jan Roegiers, Spirit-kamerlid, om studenten stemrecht te geven in de stad waar ze studeren. Een voorstel dat al meermaals naar voren werd geschoven maar elke keer genadeloos werd neergehaald. Bij de nakende bespreking van het gemeentekiesdecreet hoopt Spirit alsnog dit strijdpunt binnen te halen. Of de Leuvense student hierop zit te wachten? Thomas Leys, student en voorzitter van Prego, de jongerenafdeling van Spirit, meent van wel.

Thuishaven

Thomas Leys: «Traditioneel is het voorstel steeds geweest dat je aan de mensen die voltijds aan een onderwijsinstelling studeren het recht geeft om zich te schrapen van de kiezerslijst van de gemeente waar ze wonen en zich toe te voegen aan de kiezerslijst van de stad waar ze studeren. Het is dus geen verplichting. Wel een mogelijkheid tot keuze over waar men zijn stem uitbrengt. Als je vijf van de zeven dagen in die stad vertoeft of als je misschien maar om de zoveel weken naar je thuisstad gaat, dan voel je je misschien meer betrokken met de lokale gemeenschap dan met die van je thuishaven.»

Veto: Denk je dat studenten daarop zitten te wachten?

Leys: «Iedereen moet nu eenmaal stemmen en wordt dus gedwongen om na te denken over hoe vreemd het is dat je moet stemmen voor een gemeenteraad van een stad waar je nooit verblijft. Een paar jaar geleden hebben we daarover een bevraging gedaan onder studenten. Daar kwam uit dat meer dan de helft van de bevrageden voorstander was van dat voorstel. Toen we vroegen aan die mensen of ze daar gebruik zouden van maken, reageerde ongeveer een derde bevestigend. Je merkt dat er wel degelijk interesse voor is.»

Veto: Een verblijf in Leuven is meestal van korte duur, hoe rijm je dat met het kiezen voor een beleid dat meestal over een langere termijn gaat?

Leys: «Als je een beleid wil voeren dat rekening houdt met alle inwoners van een stad dan moet je per definitie wel inspraak van studenten dulden. Het eerste argument voor studentenstemrecht is niet het gemak van de student, maar wel dat zij in die bepaalde stad wonen en dus moet de stad ook rekening met hen houden. Daarom zijn we ook steeds voorstander geweest van migrantenstemrecht. Het kan toch niet dat

politieke partijen standpunten kunnen innemen die regelrecht ingaan tegen de belangen van studenten. We zijn een partij die zoveel mogelijk mensen probeert te betrekken in de democratie, dus ook studenten in een studentenstad.»

Gunst

Veto: Er zijn toch een heleboel andere manieren waarop studenten inspraak hebben. Via raden en met behulp van een studentenscheper bijvoorbeeld.

Leys: «Dat is inderdaad een manier om inspraak te geven, maar dan kan je even goed zeggen dat migranten ook geen stemrecht hoeven als je hen inspraak geeft via een paar raden. Of dat enkel mensen ouder dan veertig mogen stemmen als je de anderen in een raad laat zetelen. Dat kan gewoon niet. Democratische verkiezingen blijven nu eenmaal de beste manier om de bekommernissen van alle burgers te vertolken naar het beleid toe. Daarom hameren we ook zo op dat stemrecht. Politieke partijen gaan niet luisteren naar een groep, zolang die geen stemrecht heeft. In raden kan je je stem laten horen maar het

blijft slechts een gunst van het bestuur.»

Oud

Veto: Het kan geen toeval zijn dat de twee mensen die het voorstel opnieuw opwierpen, opkomen in twee van de grootste studentensteden van Vlaanderen. Dit ruikt naar populisme.

Leys: «Het is gewoon de realiteit. Ik vermoed dat dat is omdat ze voortdurend met die vraag geconfronteerd worden. Het is een oud voorstel dat in het verleden al een aantal keer gelanceerd werd. Het is nu de ideale gelegenheid om dat bij het nieuwe gemeentedecreet in te voeren.»

Veto: Waarom is het steeds afgeschoten en waarom zou dat nu wel kans maken op slagen?

Leys: «Het meest gehoorde argument is dat de studenten geen belastingen betalen in de stad waar ze studeren. Men vergeet echter dat studenten hoe dan ook nergens echt belastingen betalen. Dus dat slaat nergens op. Of het er nu door zal raken, is natuurlijk de grote vraag. Maar de partijen zullen wel hun kaarten laten zien en men zal weten waar elke partij voor staat.»

STEMMEN IS GEWOON EEN ANDERE VORM VAN MULTIPLE-CHOICE EXAMENS ...

... MET ALS ENIG VERSCHIL...

... HET GEBREK AAN JUISTE ANTWOORDEN!

Kunst geeft zin aan het leven

Ramsey Nasr mag dan wel de Antwerpse stadsdichter zijn, hij staat vooral bekend om zijn perfecte beheersing van het uitlokken van controverses, hoewel hij ze naar eigen zeggen niet opzoekt en nog minder ziet aankomen. Nog voor zijn contract met de stad liep, had hij al een politieke rel veroorzaakt. Een stadsdichter moest immers neutraal zijn en geen stelling innemen. Dat was buiten Nasr gerekend: Antwerpen nam een dichter die het verschil niet ziet tussen poëzie en politiek. Een interview.

Jozefien Van Beek

Veto: Na je opiniestuk in De Standaard over de Israëliëse ambassade op de Boekenbeurs en Walter Pauli's antwoord daarop heeft Tom Lanoye twee columns geschreven in Humo. Heb je die gelezen? Wat vond je ervan? (Zie www.antwerpenblogt.be voor de volledige discussie)

Ramsey Nasr: «Ja, die heb ik gelezen. Voor mensen beginnen denken dat wij een soort politieke tandem zijn: dat is toeval. Hij vindt de kwestie heel belangrijk en ik ook. Het gaat over de grens tussen politiek en literatuur. Literatuur mag politiek gebruiken, maar andersom niet. Tenzij de schrijver daartoe toestemming geeft en spreekbuis wil worden van die politiek. Maar als een schrijver niet eens geraadpleegd wordt en gepresenteerd wordt in een puur politieke context, en als het dan ook nog eens schrijvers betreft die lijnrecht ingaan tegen die politiek, dan is het een ernstige zaak. (Nasr doelt op de Israëliëse auteurs A.B. Yehoshua, David Grossman en Amos Oz, red.) Mijn woorden werden trouwens verdraaid, want mijn vraag was: waarom geen Israëliëse uitgeverij? Waarom moet het een ambassade zijn en waarom is het de enige ambassade? Ik ben er niet op uit om rellen te maken. Ik had zelfs niet verwacht dat er zo'n reactie zou komen, maar dat was buiten de politiek gerekend.»

Veto: De Israëliëse ambassade deed zelf ook niet moeilijk over het feit dat ze er volgend jaar niet meer mag staan.

Nasr: «Omdat ze dus totaal terecht zijn verwijderd. Ze moesten een grote Israëliëse auteur naar de Boekenbeurs halen, (Meir Shlev, red.) maar dat is niet gebeurd. Het is een relatief onbekende auteur geworden (Sammy Michael, red.). Ze mochten ook geen politiek bedrijven, maar er lagen brochures van de Ministeries van Buitenlandse Zaken en Toerisme waarin Palestijnse gebieden werden voorgesteld als officieel staatsgebied van Israël. Ze hebben de voorwaarden geschonden, dus zelfs voor mijn opiniestuk gepubliceerd werd, hadden ze al te horen gekregen dat ze volgend jaar niet meer welkom waren.»

Stoer

Veto: Hoe bent u aan de Belgische Studio Herman Teirlinck beland?

Nasr: «Ik zat toen op de middelbare school en ik speelde altijd al mee in schooltoneelstukken. Via de ex-directeur van de Rotterdamse Schouwburg hoorde ik dat de beste acteurs op dat moment uit Antwerpen kwamen. Ik heb dan de brochure van Studio Herman Teirlinck aangevraagd. Het was een heel boek waarin stond welke vakken je allemaal kreeg. Dat sprak dat me aan. Ik wilde me onderdompelen in de toneelwereld. Op mijn zeventiende ben ik dan naar hier gekomen.»

Veto: En het schrijven, was daar ook al belangstelling voor in het middelbaar?

Nasr: «Ik schreef voor de schoolkrant. Ik merkte dat ik met schrijven een gebrek aan stoerheid kon compenseren. Bij ons op

school waren er van die *stoere gasten* die de zwakkeren altijd belachelijk maakten. Ik had toen een redelijk beledigend artikel geschreven over hoe je zo stoer kon worden als zij: de "Van Boer Tot Stoer Cursus". Daarna werden ze uitgelachen door de hele school. Toen ontdekte ik dus voor het eerst de kracht van taal. Als mensen echt gemeen worden, kan je ze op een redelijke, fatsoenlijke manier kapot maken. (lacht) Je kan iets bereiken met taal, ze is soms sterker dan fysieke kracht.»

Veto: Je zei ooit dat je Rotterdam eerder lelijk vindt en niet echt als jouw stad beschouwt. Beschouw je Antwerpen wel als jouw stad?

Nasr: «Sinds een jaar wel. Door mijn stadsdichterschap ben ik verplicht geweest om er meer in te duiken. Ik heb het dertien

eentje.»

Veto: De eerste jaren in Antwerpen heb je je een beetje opgesloten in een cocon.

Nasr: «Ja, door de opleiding alleen al. We hadden van negen tot zeven les. 's Avonds moest je studeren en op zaterdag hadden we ook les van negen tot één. Dan kwam ik om vijf uur uitgeput aan in Rotterdam en zondag ging ik weer terug. Je zit dus totaal in een cocon. Ik denk dat elke student dat wel heeft. Je bent je sociale leven aan het ontplooiën, voor het eerst probeer je onafhankelijk te zijn, uit te maken wie je zelf bent, je grenzen vast te stellen, je maakt lol, je moet studeren.»

Veto: Nu heb je wel een heel brede interesse. Je weet heel wat, hoe komt dat?

Nasr: «Ik ben altijd nieuwsgierig geweest.

jaar lang als een werk- en woonstad beschouwd. Op een gegeven moment dacht ik: "wat houdt me nog hier, ik moet terug naar Nederland", maar toen kreeg ik de aanbieding van het stadsdichterschap. Ik ben hier een vreemdeling, en dat vind ik prima. Ik vind het fijn om aan de rand te staan en toe te kijken. Het was heel raar om te merken dat je ineens betrokken wordt en als Antwerpenaar beschouwd wordt. Het gekke is dat dat wel effect heeft. Ik voel me nu persoonlijk aangesproken.»

Veto: Je zegt dat Nederlanders en Belgen individualisten zijn, maar dat Nederlanders eerder narcistisch zijn en Belgen de anderen meer met rust laten.

Nasr: «Zowel Nederlanders als Belgen zijn bijzonder individualistisch, maar er is een verschil. Nederlanders leren dat ze mondig moeten zijn en moeten opkomen voor zichzelf, maar sommigen hebben de gave niet om dat te uiten, dus slaan ze iemand op zijn bek. Er is veel meer zinloos geweld omdat mensen heel snel gekwetst zijn in hun eigenwaarde. In Vlaanderen heerst eerder iets van "ik ben een individu dus laat de anderen maar met rust en mij ook". Daar zitten natuurlijk ook ontzettend veel nadelen aan.»

Veto: Ben jij op dat vlak dan eerder een Nederlander of een Belg?

Nasr: «Misschien wel eerder een Belg. Ik had niet gedacht dat ik dat ooit zou zeggen. Ik ben een heel sociaal persoon, maar ik kan me ook prima vermaken in mijn

Ik zég wel dat ik in een cocon zat, maar ik probeerde toen wel alles te weten te komen over toneel en literatuur, dus ik was sowieso mijn geest aan het vormen. Ik heb eigenlijk het meeste geleerd door met docenten op café te zitten en te spreken over het vak, over mensen, over kunstenaars. Op school had ik lessen muziek. Ik had nog nooit naar klassieke muziek geluisterd, wat nu mijn grootste passie is. Dat heb ik allemaal op de Studio geleerd, dus zo'n cocon was het niet.»

Gelukzalig eenzaam

Veto: Schrijver zijn, vind je dat een eenzaam beroep?

Nasr: «Het is een eenzaam beroep, maar daar kies je voor. Ik ben verschillende keren naar Italië geweest om er twee maanden in een appartement te zitten schrijven zonder contact met de buitenwereld. Ik loop dan kunst te bekijken en de eerste keer dat ik er kwam, wou ik het graag delen met iemand omdat het zo mooi was. Ik voelde me bijna schuldig dat ik er alleen van genoot, maar dat gevoel houdt snel op. Toen ik er nog een keer kwam, vond ik het heerlijk: een gelukzalige eenzaamheid. Dat neemt niet weg dat ik ook wel graag iets van liefde wil ervaren. (lacht) Ik denk trouwens dat het met schrijven en eenzaamheid net andersom is: schrijven maakt je niet eenzaam, het is precies omdat je het nu eenmaal niet erg vind om een dag aan een

tafel te zitten schrijven dat je het ook doet.»

Veto: Voor de gedichtendag van 2005 zijn er posters gemaakt van je gedicht "Wonderbaarlijke Maand". De typografie doet sterk denken aan die van Tom Lanoye's gedicht op de Boerentoren.

Nasr: «Het is van dezelfde ontwerper: Gert Dooreman. Het is de beste ontwerper die Vlaanderen heeft. Hij gaat ook mijn twee nieuwe bundels vormgeven. In april komt er één bundel uit met mijn verzamelde essays en opiniestukken en een ander met alle stadsgedichten. Dooreman heeft ook mijn gedicht "Een minimum" vormgegeven, een gedicht over kansarmoede. Het hangt bij de sociale dienst van het

"Ik wil graag iets van liefde ervaren"

OCMW op de muur.»

Veto: Het eerste deel van je bundel "Onhandig bloesemend" heet "Voor de linkerhand". In "Het Beloofde Land" hoorden we dat je gek bent op pianostukken die bewerkt zijn voor de linkerhand.

Nasr: «Bravo! Je bent de eerste die het snapt.»

Veto: We vroegen ons af of het ook iets te maken heeft met de vergelijking die je maakt tussen Vlaanderen en Wallonië en linker- en rechterhand.

Nasr: «Ja, dat is een onderdeel van de roman die ik aan het schrijven ben. Het spel van linker- en rechterhand samen fascineert mij enorm. Wat ik fantastisch vind is dat er stukken geschreven worden waarbij de rechterhand wordt uitgeschakeld en de linkerhand alles moet doen. Het is dus een handicap omvormen tot de ultieme schoonheid. De twaalf gedichten in dat deel zijn als twaalf études, bewerkt voor de linkerhand, en daarna komen de grote cycli: "Dichter liefde" en "Wintersonate". "Wintersonate" gaat over Sjostakovitsj, wiens rechterhand op zijn sterfbed verlamd raakte. Hij moest dan leren schrijven met zijn linkerhand en hij noemde het "gymnastiek voor de stervenden". Voor rechtshandigen is de linkerhand de meest zwakke hand en dat fascineert mij.»

Uitstijgen

Veto: Kunst is totaal nutteloos in deze utilitaristische maatschappij, maar volgens jou is kunst misschien wel datgene dat ons leven een beetje zin geeft. Is die uitspraak gebaseerd op "De Troost van het Pessimisme" van Herman De Coninck?

Nasr: «Nee, ze is gebaseerd op een boek over het gymnasium. Dode talen leren heeft totaal geen nut. Het verschaft geen direct economisch voordeel — en vanuit dat perspectief wordt tegenwoordig alleen maar gedacht — maar het heeft wel de potentie om zin te verschaffen, juist vanwege de nutteloosheid. Kunst is absoluut nutteloos, maar het zorgt er wel voor dat we kunnen overleven, dat we op een bepaalde manier kunnen uitstijgen boven onszelf, boven de zinloosheid.»

Veto: Je stadsdichterschap zit er bijna op. Hoe kijk je er op terug?

Nasr: «Ik vond het een heel fijn jaar. Ik ben totaal uitgeput, maar ik had het niet willen missen. Ik heb veel mensen leren kennen en ben ook blij met de gedichten die ik heb kunnen schrijven. Ik heb geprobeerd een soort link te leggen naar de maatschappij en mensen aan het woord te laten die normaal niet zo veel gehoord worden, laat staan in poëzie. Ik weet niet hoe de mensen mij vonden, maar ik vond het leuk. (lacht)»

Onhandig bloesemend is tijdelijk uitverkocht, aar verschijnt vanaf half januari in een speciale editie met cd. Zie ook www.stadsdichterpodcast.be

Hoogtestage op Gasthuisberg

7u15: Wekker loopt af. 7u30: Gehuld in zeven truien, een muts, sjaal en handschoenen vatten we een helse fietstocht aan. 7u45: Compagnon de route wordt opgepikt in Leuven City. 7u52: Aan de voet van de verschrikkelijke Gasthuisberg zwieren we twee bezwete truien uit, halen we eens diep adem en gaan we op de trappers staan. Nog eens tien minuten later komen we stinkend en buiten adem in de aula aan. Het perfecte begin van een dagje les als modale tweede bach geneeskundestudent. Nog nooit waren we zo blij, dat deze studie ons nooit heeft aangetrokken.

Ise De Witte

De les begint om 8u, alvast in theorie, de aandachtige student onder u heeft vast en zeker al opgemerkt dat we zelf lichtjes in vertraging arriveerden, maar dit scheidt geen problemen. Professor Sipido is er nog niet en helemaal achteraan de aula werd voor ons een plaatsje gereserveerd. We slaan een praatje met de studenten rondom ons, werpen een spiedende blik in het rond om te ontdekken welk vlees we hier in de kuip hebben. Enkele ijverige studenten zijn verwoede pogingen aan het doen om op de computer vooraan in het lokaal het world wide web aan te spreken om een telefoonnummer van de prof op te snorren om de les alsnog te laten doorgaan. Wel ja, bel ze maar wakker, wij moesten er vanmorgen ook vroeg uit.

Na het Academisch kwartiertje daagt professor Sipido eindelijk op. Onopgemerkt is zij de aula binnengeslopen, een hele

opgave lijkt ons dat in een felle oranje rok, kraag met luipaardenprint en hevige appelblauw zeegroene kleur op de rug. Of hoe een onopvallende vrouw, opvallend gekleed kan gaan. De professor blijkt zich van uur vergist te hebben, dat overkomt de beste onder ons wel eens. De les kan van start gaan, iedereen blij. Alvast degenen die er na twintig minuten nog aanwezig zijn. Na enkele technische probleempjes kan Sipido er echt invliegen en de les van de dag zal over het transport van zuurstof door het bloed handelen. Op de één of andere manier brengt het lot ons steeds in de bloederigste lessen. Maar voor een geneeskundestudent is de confrontatie met bloed natuurlijk veel minder spectaculair, dan pakweg voor een criminologiestudent.

Bloody hell

Het zijn de rode bloedcellen die het transport van zuurstof door ons bloed verzorgen. We leren dat hemoglobine een bepaalde rol speelt bij het transport van zuurstof. Zonder hemoglobine zou er nooit voldoende zuurstof naar de cellen kunnen vervoerd worden om ons lichaam te doen functioneren. Aan een open wonde is stolling het normale beschermingsmechanisme van ons lichaam, maar wanneer er klontervorming optreedt in de bloedbaan (clot of trombus) dan hoort die daar niet thuis. Een trombus bestaat uit eiwitten, bloedplaatjes en nog andere cellen. Het overblijvende vocht wanneer bloed stolt is serum. Als we bloed willen scheiden in al haar bestanddelen zonder dat de bloedplaatjes gaan samenklitten tot een klont, moeten we een anti-coagulant toevoegen. In een proefbuisje krijg je dan na centrifuge bovenaan het plasma en onderaan de bloedlichaampjes (witte bloedcellen, bloedplaatjes en rode bloed-

cellen). Plasma bestaat grotendeels uit water en daarnaast bevat het elektrolyten en heel wat eiwit en lipiden. Bloed heeft een complexe samenstelling. Om bevattelijk te maken waaruit plasma bestaat, bekijken we een plasmaproteoom: een beschrijving van de volledige eiwitsamenstelling. De namen en hoeveelheden staan verticaal gedrukt op de slide, dus we draaien samen met de hele aula ons hoofd om te kunnen volgen waarover de prof uitweidt. Helaas blijven de minuscule lettertjes onleesbaar.

Dan beginnen we aan het betere rekenwerk. Sipido begint te goochelen met getallen, het zouden logaritmische concentraties ofwel picogram per milliliter van de eiwitten zijn. In ieder geval, Chinees voor ons, maar niet voor iedereen. De aula was heerlijk stil tot dan, maar er komt beweging in. "Ik hoor geroezemoes," zegt Sipido. "Heb ik fout gerekend," vraagt ze zich vertwijfeld af. Het is dan ook erg moeilijk om aan bord te rekenen, volgens professor Sipido. "Ja," roept een franke student, "het moet honderd zijn in plaats van tien." Een sec "dat klopt" van Sipido's wege volgt. Het is heerlijk vernieuwend om een prof eens gewoon te horen toegeven dat ze een foutje maakten, zonder excuses hiervoor te zoeken. De lessen van Sipido zijn doorspekt met Engelse uitdrukkingen als "Tell me" of "No offence". Een kleine tip nog voor de praatgrage student: zoek een plaatsje achteraan. Sipido vindt het helemaal niet erg dat studenten een praatje slaan, zolang ze ze zelf maar niet letterlijk kan verstaan.

Verder leren we dat groepen eiwitten, die uit weefsel lekken belangrijk kunnen zijn bij diagnoses. Tripline I uit spiercellen, toont bijvoorbeeld dat er beschadiging is van de hartspiercellen in geval van een hartinfarct bijvoorbeeld. Prostaat Specifiek Antigen (PSA) heeft zijn nut bij het op-

volgen van prostaat kanker bewezen. Een aantal stoffen kunnen gebruikt worden, als indicatie van inflammatie of kanker.

EPO

We slaan een stukje theorie over om ineens tot de kern van de zaak over te gaan. Sporters onder de geneeskundestudenten spitsen best hun oren bij wat volgt. Erythropoietine is een belangrijke regelstof voor aanmaak van rode bloedcellen en hemoglobine in antwoord op een verhoogde vraag naar zuurstof. Ter hoogte van de nier zit er een sensor die de zuurstofspanning. Als er minder zuurstoftransport plaats vindt, is er minder zuurstof aanwezig ter hoogte van de weefsels. Dus als antwoord, wordt er een signaal gestuurd voor de aanmaak van erythropoietine (EPO), zodat er meer rode bloedcellen worden aangemaakt en de hematocrietwaarde stijgt. Het effect van de doping EPO, die bij sporters wordt toegediend om tot betere prestaties te komen, werd vroeger nagestreefd door op hoogtestage te gaan. Vandaar dat er uit Kenia, zo'n goede lopers afkomstig waren, omdat ze op grote hoogten leefden. Voor alle duidelijkheid, geneeskundestudenten zouden dus tot veel betere prestaties moeten komen op die dekselse gasthuisberg. Het is dus niet om studenten te pesten, dat de campus geneeskunde op zo'n hoogte gevestigd is. Zou het?

Bloed- en Bloedsomloop

Prof: Karin Sipido

Wie: Tweede Bachelors Geneeskunde

Waar: ON1 Lokaal 4.14 (GA2)

Wanneer: Donderdag van 8u tot 11u30

Pauze: Een kwartiertje, daarna zijn we weggeglip

KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT

LOST op de stoep

Een nieuwe vorm van publiciteit bedenken, de natte droom van ieder reclamebureau. De Morgen berichtte vorige week over een rage die Rapid-Affichage in gang heeft gezet. Met behulp van een makkelijk verwijderbare krijtverf spuiten zij in het holst van de nacht de straten van grootsteden vol met originele boodschappen. In Leuven kon de afgelopen weken reclame voor de door VT4 uitgezonden serie *Lost* en een nieuwe cd van Soulwax op de trottoirs gespot worden.

Niet iedereen is blij met deze vorm van publiciteit. De concurrentie noemt het rond uit vervuiling. Veel steden waaronder Leuven keuren de reclame dan ook af. De stad rekende VT4 2.100 euro boete aan voor het verwijderen van hun *Lost*-campagne. Dat bedrag werd ingecalculeerd in het budget, aldus VT4. Een schamel bedrag voor een opvallende campagne. Niet iedereen is tegen de acties. Verschillende platenzaken kloegen dat er geen Soulwax graffiti voor hun deur werd gespoten.

Freddy Jochmans, nieuwe directeur-generaal rectoraat

Op 1 januari 2006 gaat de directeur-generaal van de Rectorale diensten, Jan Bauwens, met pensioen. De K.U.Leuven heeft Freddy Jochmans benoemd tot nieuwe directeur-generaal. Jochmans, geboren in 1959, is licentiaat in de politieke en sociale wetenschappen en specialiseerde zich tijdens zijn opleiding in bestuurswetenschappen. Na een aantal functies bekleed te hebben bij de CVP tussen 1981 en 1989, werkte hij van 1989 tot 1992 als adviseur en adjunct-kabinetschef van toenmalig minister van

Buitenlandse Zaken Mark Eyskens.

Op het kabinet bereidde hij onder meer de dossiers voor de ministerraad en het parlement voor; hij was er ook woordvoerder. In 1992 maakte Jochmans de overstap naar de Permanente Vertegenwoordiging van België bij de NAVO. In deze functie drong Jochmans in 2003 bij Louis Michel, toenmalig minister van Buitenlandse Zaken, er op aan om de genocidewet in te trekken en zo de Amerikaans-Belgische relatie te herstellen.

Jochmans sloeg de bal evenwel mis door deze waarschuwing niet alleen door te sturen naar hoge diplomaten en dus medewerkers van Michel, maar ook naar vijf CD&V-parlementairen. De mail van Jochmans bevatte blijkbaar te klare taal en Michel liet zijn woede hierover blijken op de Europese top van Thessaloniki. Volgens *De Standaard* loog Michel bij herhaling dat, alleen 'CD&V'ers de mail hadden ontvangen. Jochmans werd door Michel ondervraagd en overgeplaatst naar Buitenlandse Zaken.

Jochmans keerde op 1 februari 2004 terug naar de K.U.Leuven, waar hij onder goedkeurend oog van de toenmalige decaan, Mart Buekers, opklom van administratief secretaris van het sportkot tot groepsbeheerder van de Groep Biomedische wetenschappen. Nog geen jaar na zijn terugkeer, krijgt Jochmans de hoogste administratieve functie binnen de K.U.Leuven toegewezen. Als directeur-generaal zal hij verantwoordelijk worden voor het voorbereiden, uitvoeren en opvolgen van de beheersactiviteiten van de groep, zoals het financiële beleid, het ATP-personeelsbeleid, het investeringsbeleid en de ruimtelijke planning. Als lid van het directiecomité Algemeen Beheer staat hij mee in voor de voorbereiding en de uitvoering

van de beslissingen van de beleidsorganen van de universiteit voor zijn groep.

Politiekorps zwaar aangeslagen door betoging

De Leuvense politie likt haar wonden na de hevige rellen van vorige week, meldt ROB. Het Leuvense korps krijgt psychologische begeleiding om de zware incidenten te verwerken. Er zal gewerkt worden met groepsgesprekken. Tijdens de confrontatie met extreemlinkse tegenbetogers werden de agenten bekogeld met stenen en staven, die rond de Sint-Pieterskerk lagen.

Eén agent kreeg een stuk beton tegen het hoofd en raakte zwaargewond. Voor de collega's van de agent was het een uiterst traumatiserende ervaring. ROB meldt nog dat "het verwerkingsproces nog even zal duren" en dat "de rellen veruit de hevigste zijn die Leuven ooit gekend heeft." Zouden

onze ouders de verhalen over mei '68 dan toch aangedikt hebben?

Werken aan De Lijn-station

Wie af en toe de bus neemt vanuit het Leuven station weet dat er momenteel slechts enkele haltes in gebruik zijn. De Lijn poogt het comfort voor de wachtende passagiers te verbeteren en daarom moeten de vijf kaaien elk met één meter worden verbreed. Bovendien moeten ze beter toegankelijk worden voor rolstoelgebruikers.

Een afscherming voor de wind en de langverwachte zitbanken worden tegen de lente van 2006 voorzien. Dagelijks slijkt het busstation 16.000 reizigers. Dat maakt het meteen één van de drukste in Vlaanderen.

(rb, bdl)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Boetiek K.U.Leuven

K.U.Leuven gesigndeerde artikelen

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven

Tel. + 32 (0)16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek

Open op weekdays van 10-12u. en van 14-16u.

"Ik moet geen klanten zoeken"

"Het zou op een ander ook kunnen, maar wij houden vol," verklaart Ludwig Hemelaer bescheiden als gevraagd wordt naar het succes van zijn zaak. Stabiliteit, degelijkheid en een vlotte bediening zijn de drie pijlers waarop de reputatie van de Timory — verdiend — rust. "Je kunt daarnaast ook weinig veranderen aan het interieur, want dat schrikt mensen af. Maar is het daarom ouwebakentroep? Velen vinden de sfeer oké, omdat wij juist niet speciaal doen."

Maarten Goethals

Als bezoeker wordt het onmiddellijk duidelijk: in de Timory komt men om rustig te genieten, alleen aan een tafeltje of met twee om te keuvelen en bij te praten over wat geweest is. Gezellig op spreektoon, want de muziek — instrumentaal bewerkte klassiekers als 'Love me tender, love me true' van Elvis Presley — kent zijn plaats: op de achtergrond, als een aangename begeleiding van het ene gesprek naar het andere en van de ene gedachte naar de andere. Of is het juist het knusse interieur dat oproept tot kalmte en bij wijle tot een idee van zondagse rust en genegenheid? Is het door de zalmroze muren die behangen zijn met potsierlijke schilderijtjes en omdat op elk tafeltje een zilveren lampje brandt? Of zijn het de houten stoeltjes in een flauwe rococostijl en de glazen, kerstversierde lichter die de sfeer maakt tot wat ze is? "Wellicht, want de mensen blijven komen. Elke week en sommigen elk jaar opnieuw. Wij hebben een vast, ouder publiek. Ik moet geen klanten zoeken," aldus de uitbater.

Maar is de Timory dan zo'n typische bistro voor oudere dametjes en heren die op gezette tijdstippen willen genieten van hun koffie met bijhorende pannenkoek? "Niet noodzakelijk. 's Morgens zijn er de krantenlezers die hier hun koffie drinken en 's middags komen meestal studenten voor een dessertje," zegt Ludwig. "Het is wel zo dat we een vast cliënteel hebben. Niet alleen Leuvenaars, maar ook Limburgers, Brusselaars en West-Vlamingen." Wat doet hen dan telkenmale terugkomen? "Wij doen niet speciaal, het zou op een ander ook kunnen. Maar we houden intussen wel al 27 jaar vol en dat schept vertrouwen."

Begrafenisondernemer

De exacte betekenis van 'Timory' weet Ludwig zelf niet. "Het is een samenraapsel van enkele namen van de vorige uitbaters.

We hebben voor de gemakkelijheid de naam gewoonweg behouden, omdat de meeste mensen dan wisten waar het was." De bistro is in de plaats gekomen van een sandwichbar — met de — vermeende — naam en nog eens daarvoor was het een begrafenisondernemer. "Doorheen de jaren hebben we steeds meer aangebouwd en niet alleen in zaaloppervlakte. Onze keuken is even groot als de zaal en dat is uniek in Leuven. Maar dat moet ook wel als je met achttien mensen werkt en alles zelf klaarmaakt en bereidt. Hier komt geen oplospuree uit zakjes binnen."

En daar is Ludwig terecht trots op. "90% van wat wij voorschotelen is huisgemaakt." En wat is dat onder andere? "We zijn bekend geworden met ons ijs, voornamelijk met de klassiekers als een *dame blanche* en een *coupe banane*. Daarnaast appreciëren de klanten ook het gamma aan verschillende Italiaanse koffies. Dat laatste is er gekomen door de vele buitenlandse klanten. Ook de vruchtencocktails zijn een succesnummer. Er zijn kinderen die hier speciaal een cocktail komen drinken, nadat ze bijvoorbeeld naar de orthodontist zijn geweest." En wat, voor van 't vat niet oninteressant, met het bierenaanbod? "Bier is geen hoofdbrok, eerder de wijnen. Wij serveren ook geen *Duvel* en *Leffe* meer, wegens het contract met Alken-Maes. We hebben wel nog trappisten, maar daar reken ik dan drie euro voor aan. Maar ik zou dat er zelf *begot* niet voor betalen. Dat is zijn prijs niet waard."

De hoofdbekommernis van de uitbater is dat de Timory in de eerste plaats een etablissement is waar men, al naar gelang eigen keuze, kan genieten: uitgebreid of slechts genietend van de kleine dingetjes als een *Caffè Cungo*. En dat op een rustige manier, zonder zich veel aan te trekken van wat buiten gebeurt. Maar kan Ludwig zelf nog genieten met een bloeiende zaak als deze? "Sinds kort gaan mijn *halve trouwboek* en ik tweemaal per jaar op vakantie. Maar het is niet zo dat ik op mijn rug ga liggen wanneer het me uitkomt, zoals sommige andere uitbaters doen als het mooi weer is. Dat is geen respect tonen ten opzichte van de klanten."

Steekkaart

Locatie: Brusselsestraat 76
Pintje: Kronenbourg, 1.70 euro
Speciale koffie: Caffe Shakerato 2.00 euro
Suggestie: pannenkoek Negresco 3.85 euro
Toilet: witmarmere muurbetegeling en een fris zeepje nadien

MOEDERSKINDJES

PRESES EOOS

"Ik preses?"

Dat gebeurt nooit!"

'De wijde wereld wil ik gaan verkennen. Het Vlaamsche land, dat is mij veel te klein. Om mij aan vreemde zaken te wennen, moet ik in Leuven, hier bij Eeos zijn', zo gaat het lied van Eeos, de studentenkring van taal- en regio-studies. De kring omvat richtingen als Slavistiek, Arabistiek, Islamkunde, Japanologie, Sinologie, Oude Nabije Oosten en Bijbelwetenschappen. Preses is notoir feestbeest Rob Tuerlinckx.

Nele Tintel

Maandagnacht, halftwee. Morgen hebben we een gesprek met Rob, nu spring ik nog even de fakbar van Letteren binnen. Wat blijkt? Rob loopt er ook rond. "Morgen heb ik les om negen," vertelt hij ons, "dus ik zou misschien beter gaan slapen." Vervolgens bestelt hij vrolijk zijn volgende pintje en blijft hij nog enkele uren plakken. Het duurt nog tot halfzes voor hij zijn eigen raad opvolgt.

Veto: *Heb je de les nog gehaald deze morgen?*

Rob Tuerlinckx: «Ja, ik ben er zelf ook een beetje van geschrokken (*lacht*).»

Veto: *Mis je veel lessen omdat je preses bent?*

Rob: «Dat ik soms lessen mis kan ik niet op mijn functie als preses afschuiven. Soms mis ik eens een les omdat ik naar een vergadering moet, maar de meeste lessen mis ik gewoon omdat ik dan nog lig te slapen.»

Veto: *Thomas, preses van Mecenas, stelde me voor je eens op de rooster te leggen over de relaties tussen de presessen onderling.*

Rob: «Die zijn schitterend. We komen heel goed overeen, we zien elkaar bijna elke dag, in de fakbar maar ook daarbuiten. Er is echt een fijne samenwerking.»

Veto: *Uit goede bron weten we dat je hier geen vreemde bent in het dansen op tafels, met of zonder kleren aan.*

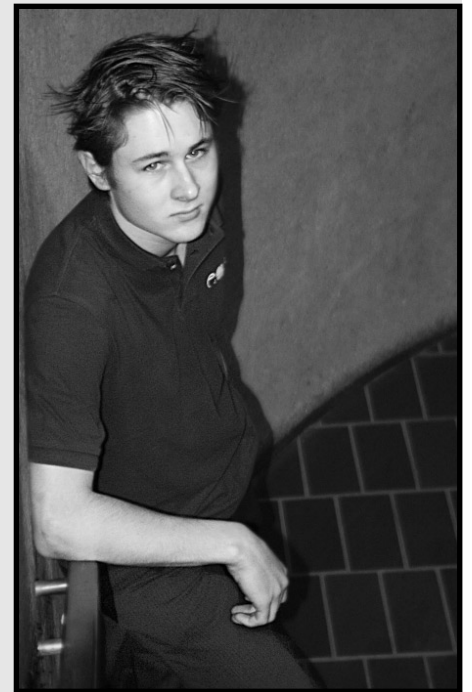
Rob: «(*lacht*) Is dat een verwijzing naar die keer toen ik een striptease gedaan heb op de tafel?»

Veto: *Dat zou kunnen. Maar nu je er toch over begint...*

Rob: «Dat was eigenlijk niet zo spectaculair als het verhaal dat de ronde doet. De avond voordien hadden we de hele nacht niet geslapen. We kwamen aan in de fak en we waren een beetje onnozel aan het doen. Toen we onze T-shirt hadden uitgedaan, draaiden ze *You can leave your hat on* en dan konden we natuurlijk niet anders dan verdergaan.»

Veto: *Hoe ben je preses geworden?*

Rob: «Toen ik pas naar Leuven kwam stonden de studentenkringen ver van me af. Maar stilaan leerde ik in het eerste semester de fakbar en de mensen van Eeos kennen en het duurde niet lang of er werd geopperd dat ik ook maar in het presidium moest komen. Ik dacht eerst dat het niets voor mij zou zijn, maar je rolt er beetje bij beetje in. Ik heb eerst animatie gedaan en toen er werd voorgesteld wie de volgende preses moest worden viel mijn naam, maar ik dacht dat zo iets nooit zou gebeuren. De mensen die toen in het presidium zaten, hielden me na een activiteit tegen toen ik wou vertrekken. Het ging erover wie de volgende preses zou worden, en ze wilden echt dat ik het zou doen. Dan kan je natuurlijk moeilijk weigeren. Als die

(foto Jelle Goossens)

mensen me steunden dan wilde ik het wel doen.»

Veto: *Hoe zie je de taak van een preses?*

Rob: «Het belangrijkste is dat de kring draait en dat we iets voor de studenten kunnen organiseren dat hun interesse wekt. Mijn taak is proberen alles zo goed mogelijk te organiseren en coördineren.»

Veto: *Zijn er vooroordelen over jullie richtingen die je zou willen ontkrachten?*

Rob: «Nee, als er al vooroordelen zijn over richtingen dan heb ik daar geen weet van. Wie een richting kiest als Oriëntalistiek interesseert zich ook wel echt voor de richting. Het is absoluut geen algemene richting zoals dat bij bijvoorbeeld pol&soc wel het geval is, en ik denk dat er net daarom ook helemaal geen vooroordelen zijn.»

Veto: *Neemt de taak van preses veel tijd in beslag?*

Rob: «Ja en neen. Het hangt eigenlijk een beetje van jezelf af. Het enige wat je zou moeten doen is naar alle vergaderingen gaan. Daar kruipt wel wat tijd in, maar voor de rest is het gewoon een kwestie van het goed te organiseren. Als je dat niet goed doet dan doe je vooral jezelf kwaad: alles wat je vergeet, daar draai je zelf voor op.»

De mama

Veto: *Welke eigenschappen bezit Rob volgens u die hem geschikt maken voor een job als preses?*

Mama: «Hij regelt en organiseert heel graag dingen. Hij is ook graag verantwoordelijk voor bepaalde zaken. Als hij bijvoorbeeld een studentenjob in een taverne heeft dan zal hij het heel leuk vinden als hij een beetje verantwoordelijkheid krijgt. En hij is ook graag overal bij.»

Veto: *Brengt hij nog evenveel tijd met jullie door nu hij preses is?*

Mama: «Nee, nu komt hij bijvoorbeeld om de twee weken pas zaterdag thuis in plaats van vrijdag, omdat hij vrijdag naar een vergadering moet.»

Veto: *Gaat Rob vaak naar de les volgens u?*

Mama: «Ik denk het wel, of ik hoop van wel.»

Middelpunt: Markante Kerstshopping

Nog even en het is weer zover: de 'warmste' tijd van het jaar. De kerstbomen zijn opgetrokken, de lichtjes hangen boven de straten, de naamkaartjes zijn al weken geleden getrokken en dan begint de miserie pas echt. Je weet wel voor wie je een pakje onder de kerstboom moet leggen, maar wat moet er in hemelsnaam inzitten? Wij bezochten elf markante winkels in Leuven en kwamen telkens terug met de perfecte cadeautip. Wachtrijen aan de kassa niet inbegrepen.

VERHASSELT

Het zal je maar overkomen: je bent aan het kijken naar *The Godfather Part III*, de scene waarin Al Pacino in het ziekenhuis recupereert van een diabetesaanval in een prachtige satijnen kamerjas, en je krijgt het luminueuze idee je er ook zo één aan te schaffen. Je hebt echter geen idee waar je moet beginnen zoeken. Dan heeft *Verhasselt* de ideale oplossing: een brede selectie aan kamerjassen, nachtjapons, badhanddoeken en schorten. Als je echter vies bent van een vrolijk bloemetjesmotief hoef je er beslist niet langs te gaan: die motiefjes zijn er namelijk alomtegenwoordig. Zelfs de typische blauwe bloemetjesschort, die tegenwoordig wel kan gelden als een zeldzaam item en die je ongetwijfeld kent omdat hij gedragen wordt door onder meer Ma Flodder, is daar nog te verkrijgen. Mocht je van plan zijn tijdens het kerstshoppen langs deze winkel te passeren, kom hier dan eerst. Het zal namelijk niet makkelijk zijn je met volgeladen zakken elegant door de volgepakte winkel te verplaatsen.

Ideale kerstcadeau: Elegante *ponnekes* voor haar en stijlvolle kamerjassen voor hem.

Pensstraat 9

SERENA

Als je een oma, mama of vriendin hebt die van kant houdt, of je het beu bent steeds weer dezelfde kanten lingerie te kopen, dan kan je terecht in Serena: een klein en gezellig winkeltje waar kant de leidraad is. De aantrekkelijke etalage is volgesjouwd met kleine snuisterijen en nodigt uit om binnen te komen. Kiezen is moeilijk, want er is zoveel aanbod dat je niet goed weet waar eerst te kijken. Een greep uit het assortiment: handgekloste kanten tafeldoekjes in alle maten, met kant bewerkte wenskaarten, authentieke porseleinen poppen of beren, uitgedost in kanten feestoutfits en prachtige waaiers met kant versierd. Als kant niet echt je ding is, zijn er ook mooie juwelen, sjaaltjes en andere leuke hebbedingetjes ter beschikking. Wacht niet te lang om binnen te springen, want iemand kan het ideale geschenk voor je neus weggraaien. Aangezien alle kant handgeklost is, kan het tot twee maanden duren vooraleer een bestelling aankomt, en zo zou je weleens je cadeau kunnen mislopen.

Ideale kerstcadeau: Een prachtige kanten tafeldoek met bijbehorende kanten servetten in crèmekleur, voor een gezellig kerstdiner.

Pensstraat 4

MAYA GESCHENKEN

Het is niet makkelijk om een geschikt cadeau te vinden in een winkel die alleen dingen verkoopt die afkomstig zijn uit vreemde culturen. *Maya Geschenken* weet dat en heeft daarom overal in de winkel handige labels opgehangen die je helpen in je zoektocht doorheen de overvolle schappen. Waar nodig wordt uitgelegd waar iets voor dient of welke helende werking eraan verbonden is. Wie het gedaan krijgt niet bedwelmend te worden door de overheersende wierookgeur, heeft beslist een spannende zoektocht voor de boeg: er is voor ieder wat wils. Voor de gematigde liefhebbers zijn er juwelen, *happy* boeddha-beelden, matrouchapoppetjes en rozenhouten maskers. Voor de meer fanatiek aangelegden vind je waterpijpen, didgeridoo's en zelfs haarlokken van indianen uit New Mexico — weliswaar in een iets hogere prijs categorie. Omdat Kerstmis naast buiken bol eten en cadeaus krijgen tevens een periode is van meditatie en verlichting kan *Maya Geschenken* alleen maar een aanrader zijn.

Ideale kerstcadeau: Half-edelstenen in alle soorten en maten, die elk bescherming bieden tegen een specifieke kwaal of ziekte, en dat voor elke mogelijke kwaal of ziekte die je je maar kan inbeelden.

Tiensestraat 49

THE DICEPOOL

Op het eerste zicht lijkt *The Dicepool* de thuishaven te zijn van de vier *nerds* uit de middelbare school, die iedere middagpauze met Magic-kaarten speelden. Zo stereotiep is het er echter niet, al is het geen verrassing dat het cliënteel vooral bestaat uit jongens. Naast kaartspelen en *fantasy*-gerelateerd spel materiaal verkoopt men hier ook de gehele *999 Games*-collectie, de uitgever van onder andere het overgehypete 'De Kolonisten van Catan'. Dit is tevens het meest gekochte spel van de zaak en wordt zonder twijfel verschillende malen terug bijbesteld. De eigenaar weet ons erbij te vertellen dat het bedoelde 'De Kolonisten'-spel eigenlijk drie keer groter was. "Maar dat zou dan in een te grote en te dure doos zitten, dus hebben ze het opgesplitst in drie delen die je als uitbreidingen kan kopen." Op regelmatige basis geld uit je zakken kloppen, een sterke strategie van onze daarvoor gekende noorderburen. 'Magic' blijkt trouwens terug in te zijn, de spelkamer achteraan in de zaak is daar getuige van.

Ideale kerstcadeau: 'Jakkiebak! Kippenkak!' van *999 Games* schijnt een goed kinderspel te zijn. Voor de ouderen: we kunnen niet om één of andere uitbreiding op 'De Kolonisten van Catan' heen.

Parijsstraat 44

DE BLICK

Wellicht ken je de wapenwinkel wel, vlakbij het oude postkantoor. De niet-wapenliefhebbers zullen de vitrine geen blik gunnen, maar wie dichterbij komt, zal merken dat *De Blick* eigenlijk ook een kledingszaak is. Van laarzen over waxjassen tot sjaals, in een kwartier kan je een hele jachtoutfit bijeen sprokkelen, jachtgeweer inclusief. Volgens de eigenaar komen er zelfs regelmatig studenten jassen kopen. Wanneer zijn dochter vraagt of *Veto* het blad van de rechten is, wakkert bij ons de vraag aan welke studenten ze hier over de vloer krijgen. Of er tijdens de kerstperiode veel verkocht wordt, is een domme vraag. "Het is hier geen museum hoor, er wordt altijd goed verkocht." Op de vraag of we hier met om het even wat kunnen buitenlopen is men formeel. "Je kan hier alles kopen." De eigenaar ligt niet wakker van het feit dat de wetgeving misschien strenger zal worden. "Dan ga ik vroeger op pensioen."

Ideale kerstcadeau: Een paar handschoenen misschien? Je legt nu eenmaal geen pistool onder de kerstboom.

Jodenstraat 4

HEXAGOON

Wie zich bij het binnentreden van *Hexagoon* niet in zijn natuurlijke biotoop voelt, hoeft zeker niet bang te zijn. De winkel ligt vol met kleine spulletjes: van ontzettend populaire pareltjes tot markante stoffen, alles is in huis voor je 'creatieve' buien. Toch hoort men hier niet graag de term 'hobbywinkel'.

'Prulwinkel' klinkt gewoon beter. "Als je één woord wil plakken op de inrichting," suggereert de dochter van de eigenares, "dan is het 'chaotisch'". Het is niet voor niets dat je om de vijf voet moet controleren of je met je rugzak geen *mobile* tegen de grond hebt getrokken. De drukte van de winkel wordt beklemtoond door het vele (vrouwelijke) volk dat je hier altijd aantreft. "Er zullen 24 december weer veel mannen 's avonds laat om cadeaubonnen komen, maar verder kom je ze hier amper tegen." Tenzij ze door hun wederhelft meegesleurd worden, leert de ervaring. De mensen blijven hier ook lang rondhangen. Dat de verkoopsters alles op het dooie gemak doen, zit daar allicht voor iets tussen. Wie denkt dat *Hexagoon* voor zeshoek staat, heeft het mis. "Wij zijn allemaal heksen, nietwaar mama?"

Ideale kerstcadeau: Doe maar een cadeaubon.

Ravenstraat 81

L'EXTASE

Wie zich bij een erotheek een rommelige en vieze plaats voor lugubere, ongewassen individuen voorstelt, komt in *L'Extase* bedrogen uit. De etalage is sexy aangekleed met kerstitems, maar niet op een manier die vulgair oogt. Hetzelfde kan trouwens gezegd worden van de winkel zelf. Alles is netjes geordend en goed verlicht. Toegegeven, er zijn ook wel speeltjes waarbij we spontaan de ogen afwenden — of net niet natuurlijk — maar vaak is het ook gewoon grappig en leuk om tussen de spulletjes te neuzen. Bovendien is er een zeer behulpzame winkelbediende die graag een woordje uitleg geeft bij onidentificeerbare voorwerpen — we besparen u de details. Ze legt uit waarom het zo belangrijk is dat de winkel er netjes bij ligt: "Dat is vooral om het taboe dat nog steeds rond eroticawinkels heerst, te doorbreken. Een nette en goed verlichte winkel schrikt een pak minder af dan één die overladen en rommelig is. De drempel om dan eens binnen te stappen wordt minder groot."

Ideale kerstcadeau: Aromakaarsen die bij het opbranden veranderen in massageolie, een all-in kamasutrapakket in de vorm van een mooie blikken buis of een eetbaar slijpe geconstrueerd uit blauwe, gele, witte en roze suikerbolletjes.

Tiensevest 6

MEDIOTHEEK VAN DE CHRISTELIJKE MUTUALITEIT

Hier kan je terecht voor — mag het ook eens — een nuttig geschenk. Warmwaterkruiken met een onweerstaanbaar vrolijk gekleurd jasje van fleecy zijn ideaal voor de strenge winter die we in het vooruitzicht hebben. Ook de kersenpitkussentjes kunnen in dat opzicht als een ideaal kerstcadeau functioneren. Als je iemand kent die slapeloze nachten beleeft door rugklachten, kan het mooiste cadeau wel eens een goede nachtrust zijn. Dat kan met speciale kussens die alle druk van de rug wegnemen. Voor mensen met last van pijnlijke voeten is er dan weer een ruime keuze aan traditionele *Birkenstockschoenen*: schoenen van een Duits merk die bekend staan om hun optimale steun aan de zolen en kwaliteitsvol leder. *Last but not least* zijn er ook hippe wandelstokken te verkrijgen, voor in de bergen of gewoon voor thuis. En zeg nu nog eens dat het moeilijk is voor oma en opa een kerstcadeautje te vinden!

Ideale kerstcadeau: Thermische sokken of een babykoffertje gevuld met leuke babybenodigdheden.

Leopold I-straat 34

VERKOOPSZAAL LOVANSIA

Lovansia is geen veilinghuis zoals Sotheby's of Christie's, maar een verkoopsaal die goederen uit faillissementen verkoopt. Klinkt een beetje saai, maar is het allerminst. Je kan er immers vaak gewoon binnenlopen en dingen (uit de hand) aan zéér voordelige prijzen kopen. Bij het binnengaan passeer je eerst de vrouw van de baas, die nooit iets zegt, maar altijd soep staat te koken (en een enkele keer frieten bakt). Ze lijken in hun eigen verkoopzaal te wonen waardoor je het gevoel krijgt in hun woonkamer te snuisteren. De zaal staat vol met grotendeels rommel, maar je kan er ook echt goede koopjes doen. Wij slaagden er bijvoorbeeld in om een — weliswaar gebruikt — monopoliespel én yahtzee te kopen voor amper vier euro. Met wat geluk tik je er zelfs een televisie op de kop. Regelmatig komen er nieuwe dingen binnen, en als je op zoek bent naar iets speciaals, kan je kan de baas ook altijd vragen of hij het voor jou in het oog houdt. Wie dit jaar wil budgetkerstshoppen, stopt dus best even bij *Verkoopsaal Lovansia*. Open op onregelmatige uren.

Ideale kerstcadeau: Vrij uit te kiezen uit een zeer uitgebreid en wisselend aanbod.

Vismarkt 7

HUIS MONTY

Voor een orgineel hoofddekseel ben je in *Huis Monty*, alias de 'klakkenwinkel', aan het juiste adres. Of beter: was je aan het juiste adres. De vierenzeventig-jarige eigenaar Gilbert François is vorige week onverwacht overleden. De man was niet getrouwd en de mensen zullen hem vast herinneren als de man uit de Diestse die zijn haar verfdde. Volgens een vriend in *Het Nieuwsblad* is de man vredig gestorven. Hij was 's avonds nog iets gaan drinken met een vriend. Rond twee uur ging hij naar huis omdat hij zich niet goed voelde. Toen ik 's ochtends merkte dat zijn rolluik nog niet open was en ook aan de achterzijde van het huis alles afgesloten vond, haalde ik de politie er bij." Dit is meteen het einde voor 's Leuvens oudste hoedenwinkel. Hoe oud de winkel precies is, is een geheim dat de man wellicht heeft meegenomen. Bovenstaande krant vatte het als volgt: "Niemand weet precies wanneer de hoedenwinkel Monty in de Diestsestraat open ging, maar wie er binnenkwam wist meteen dat het heel lang geleden moet zijn." Wat vast staat, is dat je met het verdwijnen van deze winkel niet alleen hoeden en 'klakken', maar ook paraplu's, vlaggen en linten voor eretekens elders moet gaan zoeken.

Diestsestraat 313

Colofon

Gingen op prospectie:
Kristien Geurts,
Nele Tintel,
Nele Van Doninck &
Robin Broos

Foto's:
Nele Tintel,
Kobe Van Itterbeek &
Roman Verraest

KLEDINGZAAK PIOT IN DE DIESTSESTRAAT DRAAIT AL 91 JAAR

De eerste Levi's van Leuven

In een reeks over markante winkels mag kledingzaak Piot zeker niet ontbreken. Bij het voorbijwandelen lijkt het een onopvallende winkel, met een vitrine vol enigszins gedateerde kleren. Voorschoten, hemden, noem maar op, het ligt in de etalage. Maar bij het binnengaan blijkt dat de winkel wel érg bijzonder is.

Nele Van Doninck

De winkelruimte bij Piot is niet bijzonder groot, en overall puilen rokken, bloezen, hemden en kleedjes uit de rekken. Er ligt een gigantische stock, die recht uit de jaren '70 lijkt te komen en nooit aangevuld wordt. Pas-kamers zijn er niet, maar je kunt je achter een hoekje omkleden, bij de naaimachine. De verkoopsters houden er ook nog erg vast aan hun *middaguur*. Vanaf één uur wordt er dan ook driftig op het horloge getikt.

Verkoopster en eigenares Ghislaine Piot ziet eruit als je oma. Een oud vrouwtje, maar heel behulpzaam. Ze zwaait de plak in haar winkel en het is makkelijk om enigszins geïntimideerd te raken. Winkelen bij Piot is dan ook altijd een avontuur. Bij Piot snuffel je niet door rekken, je zegt gewoon wat je wil. Een jeans die wat breder uitgaat beneden bijvoorbeeld. En de maat. Dan neemt Ghislaine haar schrijftje, en dan gaat de schatkist open. Alles wat ze in huis heeft, staat handgeschreven in het kleine schrijftje. Met vermelding van de plaats waar het ligt. Soms krijg je meteen wat je wil, soms duurt het wel even. Dan komen ze aanzetten met een ander model, een andere stof, of een andere kleur. En dan is het zaak vasthoudend te zijn, of je gaat nog met de andere broek naar huis ook. Want alles past bij Piot, en alles ziet er héél mooi

uit. Het zijn immers echte verkoopsters, zoals ze zelf ook grif toegeven. Maar het moet gezegd, als je dan toch iets gekocht hebt is het een uniek stuk, én kwaliteit. "Niet zoals tegenwoordig, hé," zou Ghislaine zeggen.

Muzieklerares

Ghislaine ziet er misschien wel klein en gemoedelijk uit, ze is het allerminst. We betrappen haar zelfs op enkele diva-trekjes. Pas na wat aandringen wil ze enkele vragen beantwoorden en ze heeft liever niet dat we het op band opnemen. Ook haar leeftijd wil ze liever niet zeggen. En de vragen die haar niet aanstaan, beantwoordt ze gewoon niet.

Veto: *Hoelang bestaat deze winkel al?*

Ghislaine: «Hij bestaat van 1914, van voor de grote wereldoorlog. Het was toen de winkel van mijn grootmoeder. Ze had eerst een winkel hier wat verder in de Diestsestraat, maar die is door de Duitsers in brand gestoken, zoals veel huizen hier. Ze is dan naar hier gekomen, en nadien is het altijd hier gebleven. Het is ook altijd van familie op familie overgegaan. De oudste zoon, de oudste dochter...»

Veto: *Hoe is de winkel begonnen?*

Ghislaine: «Oorspronkelijk was het een winkel met werkkledij. Want vroeger kwamen de boeren naar de stad en die vonden hun *gerief* dan hier. Tegenwoordig verkopen ze dat ook op de buiten, maar vroeger niet. Vandaar dat we bijvoorbeeld nog floeren broeken hebben. Nog geen jeans, dat bestond toen nog niet. Ook de fabrieksarbeiders kwamen hier hun werkkleren kopen. Nu wordt er in de fabrieken veel kledij gegeven, maar vroeger was dat helemaal niet zo.»

Veto: *Sinds wanneer houdt u hier de winkel open?*

Ghislaine: «Ik ben begonnen toen mijn vader gestorven is, zo rond het jaar '60. Mijn vader is gestorven in '58, en dan heeft mijn

moeder de winkel nog twee à drie jaar opengehouden. Daarna heb ik het overgenomen. Daarvoor was ik muziklerares.»

Stilaan

Veto: *En dan toch in de zaak gekomen?*

Ghislaine: «Om het niet te moeten afgeven. Want dat is hier ook altijd *ne speciale winkel* geweest. Altijd speciale artikelen, en ook goede artikelen. Als de mensen hier buitengingen dan zeiden ze: "tot dat we nog eens iets nodig hebben, hé." Niet zoals nu. De klanten waren trouwer toen. Als ze een keer een winkel gekozen hadden, dan bleven ze daar ook komen. Maar nu zijn er ook meer winkels natuurlijk. Het is helemaal anders nu.»

Veto: *Er ligt hier al een gigantische stock, maar koopt u soms nog dingen bij?*

Ghislaine: «Voor het moment niet. Tenzij er speciale bestellingen gedaan worden, natuurlijk.»

Veto: *Stel dat u gewoon doorgaat zoals je nu doet, evenveel klanten. Hoelang gaat die stock dan nog mee? Een jaar of tien misschien?*

Ghislaine: «Tot als het niet meer gaat! Het loopt stilaan ten einde. Stilaan. Maar ik weet het zelf niet, ik kan er niet op antwoorden.»

Veto: *Gaat er na u nog iemand de winkel overnemen?*

Ghislaine: «Dat weet ik niet. Ook daar kan ik nog niet op antwoorden (*lacht*).»

Levi's

Veto: *Wie zijn uw voornaamste klanten?*

Ghislaine: «Studenten. Maar eigenlijk krijgen we alle soorten volk over de vloer. Jonge mensen komen vooral voor die broeken van vroeger (*uit de jaren '70, red.*). Die zijn ze nu aan het kopiëren. Hier in deze winkel zijn trouwens de eerste Levi's van Leuven verkocht.»

Veto: *Wat is het moeilijkste aan een winkel hebben?*

Ghislaine: «Een winkel moet een *clientèle* opbouwen. En je moet vooral goed inkopen. Je moet inkopen wat de fabrieken maken, maar ook wat de mensen graag zien. Bovendien moet je zien dat je bij goede fabrieken koopt, die goede modellen en goede kwaliteit hebben.»

Veto: *Er doet een verhaal de ronde dat zelfs musea bij u inkopen komen doen, omdat u nog authentieke uniformen hebt. Klopt dat?*

Ghislaine: «Ah ja, voor die speciale dingen, die nu niet meer bestaan (*verbaasd*). Maar hoe weet jij dat?»

Veto: *Van horen zeggen.*

Ghislaine: «Een museum heeft dat ook niet. Voor meterstokken (*om stof af te meten, red.*) komen ze ook naar hier. Ook dat maken ze niet meer. Vroeger moest dat zelfs nog afgestempeld worden, om te laten zien dat het gecontroleerd was, maar dat was vooral voor stof voor reparaties dat we die gebruikten. Dat waren gigantische rollen. Soms zat er wel 100 meter stof op, maar dat wordt niet meer zoveel gedaan. De mensen gaan werken en hebben minder tijd, en de bomma's, die sterven ook uit, hé (*lacht*).»

Kledingzaak Piot, Diestsestraat 106 in Leuven

Leuven > Koopt Kerst in

Fotograaf Jelle Goossens

ERASMUSDAGBOEK:

PIETER IN PRAAG (3)

Grote Zus

Het was al te laat - veel te laat. Ongeveer zo ver voorbij middernacht als graden onder nul. Als ik niet naast m'n vriendin in bed lig, is het doorgaans de drank die me verwarmt in deze vroege uurtjes en in de vrieskou. "Gevaarlijk, dat Tsjechisch bier," bedenk ik net, "vooral als je in Belgische eenheden rekent."

Pieter Vermeulen

Die halve liters zijn hier zowat het dubbele. Tien pinten waren er in feite twintig. Ach, wat maakt dat godverdomme uit. Onderuitgezakt op een houten parkbankje aan een afgelegen treinstation, steek ik — met een laatste Pilsner

Urquell in de andere hand — mijn welgemeende middelvinger op naar elke achterlijke voorbijganger die het waagt me aan te gapen. De voorbije maanden is deze situatie haast onmisbaar geworden als ritueel om de dag te kunnen besluiten. Het leven is goddelijk - althans op zulke momenten.

Ik raap een takje van de grond op en begin restjes hamburger van tussen mijn tanden uit te prutsen. Na een stevig avondje drinken, lijd ik zoals velen aan een onverzadigbare honger, die ik tracht te stillen bij één van die nachtelijke hamburgertenten op het Wenceslasplein. "Twee hamburgers met een dubbele portie mosterd en ketchup". Als vaste klant kennen ze me toch al een beetje. Ik moet toegeven dat zoiets deugd doet in een vreemde stad.

Alsof ik plotseling de ernst van de situatie inzie, besluit ik mezelf recht te trekken. Naar huis, welke richting dat ook uit moge zijn. Strompelend volg ik iets waarvan ik vermoed dat het mijn intuïtie is, en struikel bijna over een dakloze die op het asfalt ligt te slapen. Zwerfvuil. Ik schop hem harder dan ik bedoelde; hij reageert niet. Over de trampsporen heen loop ik naar een bar op de hoek, die blijkbaar nog niet gesloten is. Mijn intentie om huiswaarts te keren is me uiteraard al ontgaan. "Big Sister", lees ik luidop lispelend van het uithangbord. De naam komt me vaagweg bekend voor; ik ga naar binnen en zet me aan een tafeltje in de bar.

Bij het nuttigen van mijn laatste biertje bemerk ik vlak

naast me een groot aquarium, dat tot mijn dronken verbazing bevolkt wordt door wondermooie vrouwen. Een man komt naast me zitten en vraagt me in glad Engels welke ik verkies. "Completely for free", voegt hij eraan toe, "just put your signature here". Alsof dat mijn voorgewende schaamte wegnam, krabbel ik wat op het voorgelegde document en wijs vervolgens in de richting van een zwemmende blondine met stevige borsten. "Een lekker hoertje is nooit overbodig, zeker niet tegen dit tarief," denk ik smalend bij mezelf. Een achterlijke trut uit Oost-Europa neemt me mee naar boven en verzoekt me om een kamer uit te kiezen. "Ze zijn verdeeld volgens verschillende thema's," beweert ze zakelijk, "Heaven, Hell, Mountains, Iglo, Arabian, Fetish, Jungle...". Door toedoen van mijn onverschilligheid belanden we in de Knight's Room. Na mijn lusten overvloedig te hebben botgevierd op Daniella, bestel ik nog een allerlaatste Pilsner Urquell in de cocktail bar. Enigszins ontuchtend door de afgelegde inspanningen, besef ik plotseling waarom de naam "Big Sister" me zo vertrouwd leek. Een paar weken geleden stond ik op het punt een internetabonnement te kopen, dat onbeperkte toegang verleent tot de 60 live camera's die over het hele bordeel staan opgesteld. Een wereldprimeur: "Be an actor or be a viewer".

Misschien wordt het eens tijd om terug te keren naar Ithaca.

Barok met beats

Afgelopen woensdag waren experimentele oude-muziekensemble Zefiro Torna en het percussietrio Triatu samen te gast op het maandelijkse UUR KULTUUR. De zeven muzikanten voerden hun programmaconcept *Zones* uit, dat eerder dit jaar bekroond werd met de 'Klara Tandem Trofee'. Een verrassend concert, dat vele stijlen feilloos combineerde.

Joos Roets

Speciaal voor de gelegenheid is de plaats van het concert, de gotische Predikherenkerk, in een 'conceptueel' kledde gestoken: roze neonlampen omgeven de instrumenten die temidden het publiek staan opgesteld. Rode neonlampen verlichten de biechtstoelen. De muzikanten blijken allen in het wit gekleed. Heel even vrezden we het ergste: new-age is back?

Het concert neemt een ingetogen start met *La Manfredina*, een eerste van drie veertiende-eeuwse dansmelodietjes. Heel sober klinken alleen een hobo en trom door de donkere kerk. Het geheel krijgt een 'Oosters tintje' wanneer even later, in *La Rotta*, ook de luit en de vedel inzetten. Het

drietal de stilte aan flarden. Drums en bongo's zwepen elkaar op. Enkele Pekingongs geven het geheel een psychedelisch tintje. Ook de belichting doet mee: de spots en neonlampen flikkeren als nachtelijk afweergeschut. Je vraagt je bijna af of de lichtman ook lid is van het ensemble. Neon blauw, rood, groen en wit flitsen in de ogen. De percussie zwelt aan in een bijna ondraaglijk crescendo.

Plots stopt het muzikale geweld. De stilte die volgt, wordt geliefkoosd door een melancholisch *rondeau* van de middeleeuwse componist Guillaume De Machaut. Hoog boven een eenvoudige lirone-begeleiding, zweeft de quasi woordeloze zanglijn van zangeres Cécile Kempnaers, die filosofisch mijmert: "*Ma fin est mon commencement et mon commencement ma fin...*" Waar het lied eindigt, is niet duidelijk. Het concertprogramma gaat in een gestage 'flow' naadloos over van het ene in het andere stuk. Zowel het vroegbarokke *Tu dori* van Jacopo Peri, het hedendaagse *De part et d'autre* van Michel Lysight als het zwoele Argentijnse *Fiebre de tango* van Astor Piazzolla worden gespeeld met een mix van instrumenten die de grenzen van de tijd uitwissen: luit, viola da gamba, djembé's, japanse tempelbellejtes... We wanen ons nu eens in Firenze, dan eens in een nachtkroeg in Buenos Aires.

Het dramatische hart van de opvoering komt met *Music for a While* van barokcomponist Henry Purcell. De xylofoon die het lied begeleidt zorgt voor een dramatische grafstem, alsof Purcell onder de plaveien van de gotische kerk meeneuriert. Ook de hobo zet in en er ontspint zich een innig duet tussen mens en instrument. Onze gedachten klimmen de gewelven

in, onze dromen zitten op onze schoot. Een brok-in-de-keel moment. Het publiek, dat door het ononderbroken programma gedurende heel het concert geen teken van goedkeuring of bijval kon geven, leeft zich aan het einde van het concert uit met een daverend applaus. Kortom, een meer dan geslaagd concert.

(foto Jelle Goossens)

Jeruzalem van de Kruisvaarten klinkt nu door in de muziek, maar dat duurt niet lang. De muzikanten voeren hun tempo op en *Trotta*, het laatste van de drie wijsjes, heeft veel weg van een vrolijke Joegoslavische *Balkan-Swing*.

Vervolgens komen de percussionisten op het voorplan. Met het *Trio per Uno* van de hedendaagse componist Zivkovic, rukt het

LOHAUS' KUNST IN DE SINT-PIETERSKERK

Bernd de B(eeldh)ouwer

De hedendaagse kunstenaar Bernd Lohaus stelt momenteel tentoon in de schatkamer van de Sint-Pieterskerk. We zijn de kerk nog niet binnen of de discussie barst al in alle hevigheid los. Is dit kunst? Wat is kunst? Moet kunst überhaupt een functie of betekenis hebben? Beeldhouwer Bernd Lohaus maakt alvast direct of indirect iets los.

Ilse De Witte

Lohaus is wat men noemt een hedendaagse kunstenaar, een noemer waaronder een waaier aan kunstvormen vervat zit. Maar Lohaus werkt graag met hout en dan nog het liefst met verweerd hout, dat al enige tijd in zijn atelier ligt te rijpen. Hij plaatst de houten balken in een bepaalde opstelling telkens in een andere omgeving, waar ze in communicatie kunnen treden met die omgeving.

Concurrentie

In de Sint-Pieterskerk gaat Lohaus de confrontatie aan met de klassieke kunst. Zijn werken moeten de concurrentie aangaan met de schilderijen van Dirk Bouts (o.a. Het Laatste Avondmaal), niet de minste der klassiekers. Het sobere en koude interieur van de Sint-Pieterskerk leent zich goed als omgeving; de constructies van Lohaus komen perfect tot hun recht. Een spiegeling over levend materiaal in een dode structuur blijkt niet helemaal op te gaan, want de kerk zou in fossiele steen zijn opgetrokken. De houtblokken zouden tegelijkertijd kil en warm moeten zijn als materiaal, volgens de brochure. Wij krijgen er geen warme gevoelens bij, tenzij je van de kunstwerken brandhout zou maken, maar dat zou van weinig respect getuigen. Bij enkele van Lohaus' werken krijg je wel een idee over wat het zou kunnen betekenen.

De kunstwerken van Lohaus lieten ons vrij koud, maar het was dan ook op een kille decemberdag dat we een bezoek brachten aan de schatkamer. We bezochten de tentoonstelling in vogelvlucht, met een duiveltje op elke schouder. Het ene duiveltje fluisterde in ons oor dat je over kunst moet nadenken en trachten te begrijpen wat er achter zit, terwijl het andere duiveltje dit tegensprak en juist benadrukte dat je door kunst geraakt moet worden zonder verdere uitleg. De beste manier om kunst tot zijn recht te laten komen is om onbevooroordeeld te kijken in alle rust en stilte op je eentje. Rustig is het in ieder geval in de Sint-Pieterskerk. Kunst is persoonlijk zowel in de uiting als de beleving en dat de minimalistische kunst van Lohaus geen speek is voor onze bek, dat blijkt al snel. Benieuwd wat het eerst jouw aandacht zal trekken: het hout op de grond of de doeken tegen de muur.

FILMFIRMAMENT

Manderlay

Een onconventionele en lange Deense filmproductie maken met een Britse verteller waarin voornamelijk Amerikaanse acteurs hun eigen land flink op de korrel nemen: je moet het maar durven. Of gewoon Lars von Trier heten, natuurlijk. *Manderlay* is het tweede deel in zijn trilogie 'USA - Land of Opportunities'.

Simon Horsten & Kris Vanelderden

Wanneer Grace en haar vader, na het Dogville-avontuur in de Rocky Mountains, door Alabama trekken, houden ze toevallig halt bij een afgelegen katoenplantage. De koppig idealistische Grace merkt tot haar verbijstering dat de zwarten van de plantage zestig jaar na het afschaffen van het concept 'slaven' nog steeds als dusdanig behandeld worden. Tegen het advies van haar vader in beslist ze zelf de touwtjes in handen te nemen. Ze voelt zich als blanke namelijk verantwoordelijk voor de toestand waarin de zwarten (in het algemeen) zich nu bevinden. Meer zelfs: de blanken hebben hen gemaakt tot wat ze zijn. Het gevolg is een maatschappelijk experiment op micro-niveau dat zwaar uithaalt naar de kunstmatig geïnstalleerde en in leven gehouden democratie.

Grace draait met hulp van enkele gangsters de rollen op Manderlay om: de blanke familie wordt in een absoluut minderwaardige positie gesteld, en de zwarten krijgen hun vrijheid. Maar zijn die laatsten daar wel zo blij mee? "At Manderly we slaves take supper at seven. When do people eat when they are free?" Von Trier demonstreert dan ook de ware en allesomvattende brutaliteit van een autoritair regime en diens indoctrinerend effect op een bevolking. De moeilijkheden die daar het gevolg van zijn tonen de kijker op pijnlijke manier de complexiteit en kwetsbaarheid van een jonge democratie.

Fragiliteit

Lars von Trier staat bekend om zijn vormelijk experimentele en inhoudelijk de polemiek niet schuwende films. De vorm van *Manderlay* is echter geen nieuwigheid:

het borduurt trouw voort op de briljante eenvoud van *Dogville*. De hele film is opgenomen in een studio waarin niet meer is geplaatst dan het absoluut noodzakelijke. Hier maakt von Trier gebruik van om op een sublieme wijze de personages in beeld te brengen. Het voortdurend wisselen van de camerastanden zijn we intussen wel gewend van de Deense regisseur. Om er een consistent geheel van te maken, kan hij bovendien rekenen op een prachtige soundtrack en op de heerlijk laconieke vertelstem van John Hurt, die de kijker met een geweldig gevoel voor ironie het verhaal voorschotelt. *Manderlay* is theater op het witte doek.

Maar de grootste troef van deze prent is natuurlijk het script. Von Trier slaagt erin zijn filosofische kritiek op onze levensethiek en op de houding van een maatschappij op een erg duidelijke manier uit te drukken - pijnlijk duidelijk. Op dat vlak doet hij het met *Manderlay* zelfs nog beter dan met *Dogville*. En nu we toch aan het vergelijken zijn: het hoofdpersonage, Grace, kreeg in *Dogville* een erg op dreuf zijnde Nicole Kidman als belichaming, maar heeft zeker niet te klagen met de jonge Bryce Dallas Howard die haar hier gestalte geeft. Ook die weet de grote fragiliteit van Grace feilloos te vertolken, op een zeer verfrissende manier, zonder Kidman te imiteren. Of zoals een zwarte uit de film het zei (zij het doelend op de relatie blank-zwart): "Folks is different."

Steekkaart

Regie: Lars von Trier

Cast: Bryce Dallas Howard, Willem Dafoe, Danny Glover, Isaach De Bakolé, Lauren Bacall

Duur: 139'

Release: 14-12-2005

Kort: Lars von Trier ten top, met stomende acteerprestaties die enkel eer doen aan een verhaal over slavernij, vrijheid en onderlinge verhoudingen tussen mensen van allerlei allooi

studio
L E U V E N

Contrast

Wij krijgen alvast niet alle ideeën op een rij en wat we er nu precies van moeten denken, blijft een open vraag. Maar het contrast, op alle vlakken, tussen beide kunstvormen stemt alvast tot nadenken en zal in ieder geval stof tot discussie opleveren voor kerkgangsters en andere bezoekers. Een opstelling van houten balken die elkaar kruisen doet ons denken aan Christus' dood aan het kruis. Op een andere plaats zijn balken trapsgewijs gestapeld tegen een steunzuil aan, waardoor je de illusie van klimmen of ten hemel stijgen krijgt. Al is het maar verwarring, Bernd Lohaus heeft toch iets losgemaakt.

De tentoonstelling van Bernd Lohaus loopt nog tot 22 januari in de Sint-Pieterskerk.

(foto Roman Verraest)

De prijs voor het kortste debuut

Zaterdagavond werden in het kunstencentrum STUK de prijzen van het Internationaal Kortfilmfestival Leuven uitgereikt. Een show met de bekroonde films, en een receptie achteraf fleurden de prijsuitreiking op. De opkomst was groot, zodat de Soetezaal te klein bleek voor de talrijke toeschouwers.

Nele Van Doninck

Het festival kende dit jaar enkele probleempjes. Twee juryleden, de Zweed Thom Palmen en de IJslander Baltasar Kormákur gaven in extremis verstek, en werden vervangen door Kaat Beels en Christophe Dirickx. De late wissel had echter geen grote impact, en er werd een winnaar gevonden voor elk van de acht categorieën.

In de categorie 'Beste Vlaamse animatiefilm' won Sandy Claes, met 'On a lead'. De film laat een ontmoeting zien tussen een tweedimensioneel graffiti-figuurtje op een muur, en een driedimensionele hond. Grappig, maar het bleef toch vooral bij spelen met de verschillen tussen de dimensies. In de 'Vlaamse competitie voor korte fictiefilms' werden maar liefst drie prijzen uitgereikt. De prijs voor het beste debuut — door de presentatrice 'Kortste Debuut' genoemd — ging naar 'Forever', een film van Jonas Govaerts. De film vertelt het verhaal van Anton, een gladder reclamejongen, die zijn vriendin kost wat kost wil bewijzen dat hij wel degelijk 'rock-n-roll' is. Een ondoordachte actie met verstrekkende gevolgen, zo blijkt. Deze film eindigde ook op de tweede plaats bij de publieksprijs, een competitie die uiteindelijk gewonnen werd door 'The One Thing to do' van Michaël R. Roskam.

Sammy

Een moment van hilariteit kwam er door Sien Eggers, lid van de jury en uitreikerster van de juryprijs. Een ware kwelling voor de deelnemers, want Sien begon heel enthousiast, en in geuren en kleuren te vertellen over haar wedervaren in de jury. Hoe moeilijk het was geweest, en hoe goed de films allemaal waren. Dat allemaal op ware Sien Eggers-stijl. De dame is minstens even humoristisch zonder script. De uiteindelijke winnaar bleek 'Love's Lost and Happiness', van Lieven van Droogenboeck. In de hoofdrol Bruno vanden Broecke — Sammy Tanghe van het Eiland — in een rol die hem wonderwel lag. Hij speelt de rol van een man die na een dipje in zijn relatie door zijn vrouw (Tine Embrechts) naar zijn ex-vriendinnen gestuurd wordt. Zijn neefje Ben mag alles vastleggen op camera. Uiteraard loopt het niet helemaal zoals gepland.

Twee genres die iets minder vanzelfsprekend zijn — of misschien gewoon iets minder verwacht — hadden hun eigen prijzen. De prijs voor beste korte documentaire ging naar 'Cinema Central' van Elias Grootaers, een documentaire over één van de laatste authentieke buurtbioscopen die Vlaanderen nog telt. Een andere interessante competitie was de videoclipcompetitie. Daar ging de prijs naar Lars Demoiseaux, die de single 'Unrock' van Gabriel Rios van schitterende beelden voorzag.

Speed

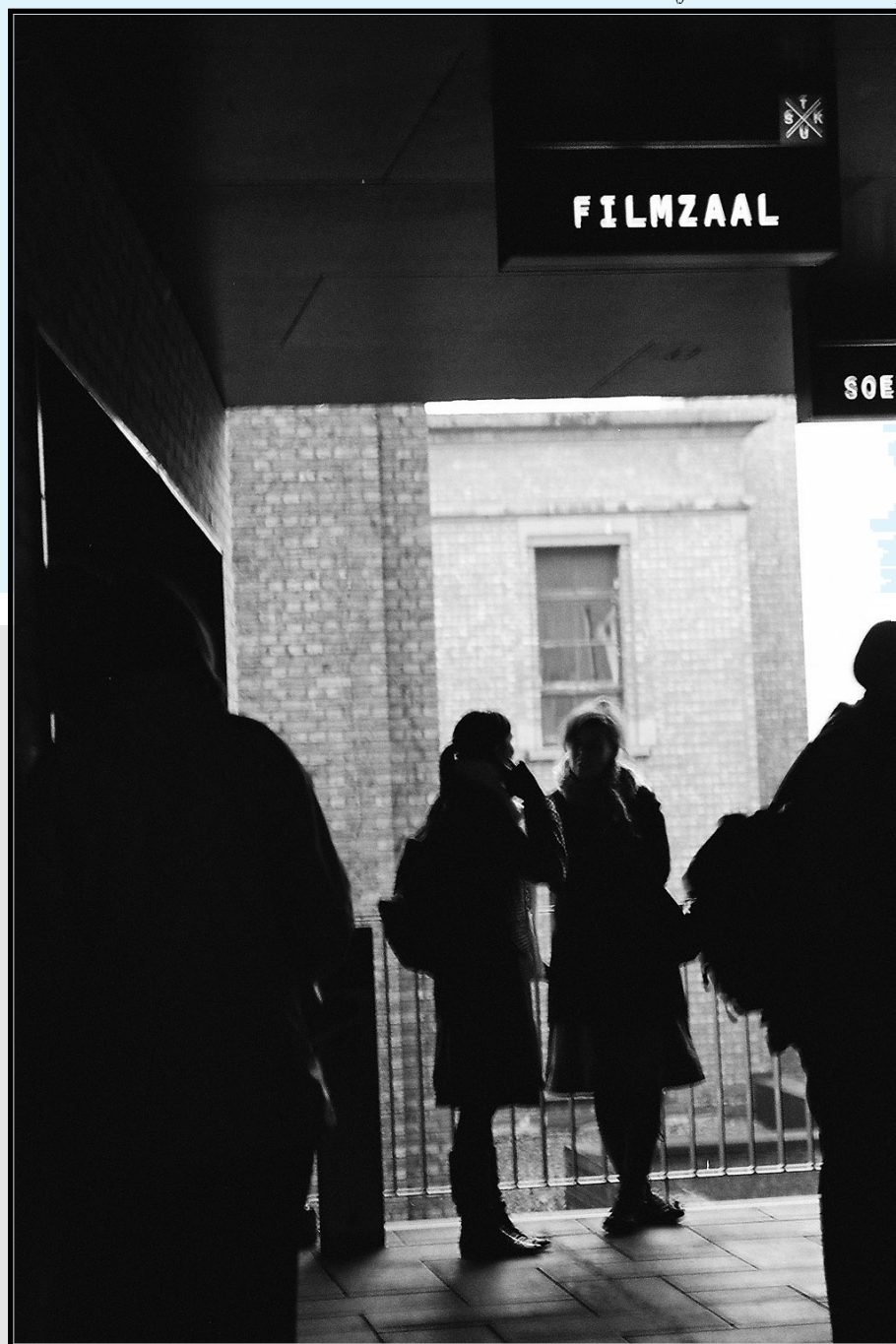
Naast Vlaamse competities was er op dit festival ook plaats voor een internationale competitie. Er waren maar liefst 1100 inzendingen in deze categorie, waaruit er na rijp beraad 35 geselecteerd werden voor dit

festival. Op zich al een titanenwerk. Ook in deze categorie was er zowel een publieksprijs als een prijs van de jury te winnen. De prijs van het publiek ging nipt — maar geheel verdiend — naar 'Home Game'. Dat is een film van de Noorse regisseur Martin Lund over een overbekend fenomeen, namelijk het gevecht om 's morgens op tijd op te staan, en op tijd op je werk - of in de les — te komen. In de film is stumper van dienst ene Stian, die er nooit in slaagt op tijd op zijn werk te komen. Zijn vertrek thuis wordt vanaf klokslag zeven uur in beeld gebracht, tot op het moment waarop hij op zijn werk arriveert. Het geheel wordt in ware *Grand National*-stijl becommentarieerd door de lokale Frank Raes en Jan Wauters op speed. Of hij het haalt kan je binnenkort zien op Canvas, want als sponsor van deze prijs hebben ze de film aangekocht, en zal hij binnenkort op tv te zien zijn. De prijs van de jury ging naar Groot-Brittannië,

naar 'Picture of me' van Tom Shkolnik.

Achteraf klonk toch wat gemor bij de buitenlandse gasten. De slotshow was immers bijna helemaal in het Nederlands. Het blijft een heikel punt, moet zo'n avond in het Nederlands, de voertaal van het organiserend land, of toch maar beter in het Engels, om de internationaliteit van het geheel te benadrukken? Een ander minpunt was dat de langste kortfilms niet vertoond werden in de slotshow zelf, maar verbannen werden naar een latere screening om elf uur. Ook de vragen van de presentatrice werden niet altijd even goed gesmaakt door de zaal. Vragen als "en wat vond je zelf van je film?", en "had je het verwacht?" zijn natuurlijk dooddoeners. Regisseurs zijn blijkbaar ook niet de meest vlotte babblaars, al was dat meestal eerder charmant dan vervelend. Toch waren dit slechts schoonheidsfoutjes in een voor de rest zeer geslaagde avond.

(foto Kobe Van Itterbeek)

Vluggertjes zijn in

Het Internationaal Kortfilmfestival van Leuven was dit jaar toe aan zijn elfde editie. Zo'n 5600 kijklustigen zetten zich de voorbije week schrap voor een spannende korte sprint. Wij schoven ondertussen aan tafel bij organisator Johan Van Schaeren, een man die niet kort van stof bleek te zijn.

Nele De Meyer

Veto: Wat onderscheidt de elfde editie van alle vorige festivals?

Johan Van Schaeren: «De naam *Leuven Kort* hebben we vervangen door *Internationaal Kortfilmfestival Leuven*. Wat op het eerste gezicht een banale wijziging mag lijken, staat echter voor onze nieuwe doelstelling. We wilden vanaf dit jaar onze internationale profilering verder uitbouwen. Het aantal internationale kortfilms dat we projecteren is dan ook in omvang toegenomen. De reden hiervoor is dat er veel kortfilms van goede kwaliteit gemaakt worden in Europa. Door contact te leggen met die buitenlandse collega's kan de internationale samenwerking bevorderd worden. Als je weet dat we in 2001 met de eerste Europese competitie begonnen zijn en dat die toen maar vier programma's kende, besef je dat we een enorme sprong voorwaarts gemaakt hebben. Terwijl de Vlaamse competitie in die tijd nog het centrum van het festival was en we slechts dertig toeschouwers per voorstelling haalden, zitten we nu aan een zeventigtal kijkers per reeks en is er meer belangstelling voor de buitenlandse kortfilm.»

Veto: Hoe kan je die toenemende belangstelling verklaren?

Van Schaeren: «Er zijn in Vlaanderen veel mensen die aan de kar helpen trekken, zowel in Gent en Brussel als in Leuven. Tot tien jaar geleden stelde Vlaanderen wat betreft het kortfilmgenre niets voor. Wallonië daarentegen heeft op dat vlak een veel langere traditie. De kortfilm is daar erg populair en weet daar al veel langer kijklustigen te lokken. Vlaanderen is nu duidelijk zijn achterstand aan het inhalen. Door onze langzame uitbreiding, wordt ons draagvlak breder en daarmee ook ons publiek.»

Freeman

«Erg positief is bovendien dat het publiek voor de Europese kortfilm louter uit interesse komt kijken. Bij

Vlaamse inzendingen gebeurt het immers vaak dat de regisseurs een hoop kennissen ronselen die de zaal dan vullen. Bij de Europese inzendingen ligt dit anders, de kijkers zijn onbekenden ten aanzien van de acteurs en regisseur. Dit wil zeggen dat dit publiek door de goeie reacties van de voorbije jaren geprikkeld is geraakt en een groot vertrouwen in de programmatie stelt. In 2005 haalden we met onze tiende editie 5200 toeschouwers, ik denk dat we nu 5600 mensen zullen gelokt hebben.»

Veto: Hoe groeien de ideeën voor de specials die getoond worden?

Van Schaeren: «Eerst en vooral door op prospectie te gaan naar buitenlandse festivals. Voorts halen we ook vaak ideeën uit de resem inzendingen. Zo hadden we dit jaar bijvoorbeeld de special rond Martin Freeman. Het idee daaromtrent ontstond toen we twee verschillende kortfilms binnenkregen waarin Freeman telkens de hoofdrol speelde. Na wat onderzoekswerk verricht te hebben, kwamen we tot de ontdekking dat Freeman al sinds het eind van de jaren '80 bezig is met acteren in kortfilms. Dit leek ons dan ook een uitgelezen kans om hem in de kijker te plaatsen. Hetzelfde geldt voor de special *Nordisk Panorama* waarin de Scandinavische cinema centraal staat. Omdat zowel in 2001 als in 2002 en 2003 een Scandinavische film de publieksprijs in de Europese competitie wegkaapte, besloten we er dit jaar extra aandacht aan te besteden.»

Overkoepelend

«Hoewel we veel aandacht schenken aan de specials, blijft de competitie het middelpunt van het festival. De competitie trekt bovendien nog steeds het meeste volk. Bij de specials treffen we een heel ander publiek aan en precies daarom zijn ze ook zo belangrijk: ze werken publiekverbreidend waardoor de aandacht voor het genre van de kortfilm

in het algemeen alleen maar aangescherpt kan worden. Ook de pers toont veel belangstelling voor de specials.»

Veto: Het viel ons op dat er steeds veel buitenlandse kijkers in de zaal zitten.

Van Schaeren: «Ja, dat klopt. Elk jaar krijgen we enkele tientallen buitenlandse gasten over de vloer. Maar ook een groot aantal buitenlandse studenten vindt de weg naar het festival. Een verklaring voor deze tendens is dat het filmpubliek van Cinema Zed uit grotendeels buitenlandse studenten bestaat. Zij vinden hun gading in de programmatie en stappen dan ook sneller over naar een festival als dit. Bovendien blijkt ook het STUK-café een verzamelpunt te zijn voor internationale studenten. Voor wat betreft de Vlaamse bezoekers mag gesteld worden dat er meer kijklustigen uit Gent, Brussel en Antwerpen een kaartje komen kopen dan vanuit Leuven zelf. Dit komt doordat er maar één internationaal kortfilmfestival is in Vlaanderen. In Gent hebben ze er wel een met een sterk experimentele programmatie. In Brussel organiseert men jaarlijks een avond waarop de eindwerken van filmstudenten aan het publiek getoond worden. Voor een overkoepelend kortfilmfestival moet men echter in Leuven zijn.»

EXCLUSIEF UNDERCOVERVERHAAL

Het wordt te veel in het politiebureaueel !!!

Tijdens de betoging en tegenbetoging van de Nationaal-Socialistische Vrienden (NSV) kreeg het Leuvense politiekorps rake klappen. Na een eerste evaluatie bleken deze louter van fysieke aard te zijn, maar niets is minder waar. Onze undercoveragent ving in de wandelgangen op dat het merendeel van de opgeroepen agenten ook psychologische klappen te verwerken hebben. Zijn persoonlijk verslag leest u hier.

Van uw undercoveragent ter plaatse

2 december, vijf uur vierendertig in de ochtend. P. en ikzelf arriveren waar we dertien uur ervoor vertrokken. Hij huilt stille-tjes in zichzelf. Wanneer ik hem vraag wat er hem op de lever ligt, vertrouwt hij mij het volgende toe: "Ik heb een brokstuk tegen mijn schild gekregen en heb het voor mijn ogen doormidden zien breken. Ik weet het, ik mag niet treuren om het materiële, maar dat schild staat symbool voor alles waar ik voor wil staan." Macht en sexappeal, elke flik heeft er natte dromen over. Ook K. heeft het moeilijk met de manier waarop de ordehandhaving werd gehandhaafd. "Na al die jaren parkeerboetes te moeten

uitschrijven, kreeg ik eindelijk de kans van m'n leven om mijn zoon te bewijzen dat papa een coole politie is, maar ik heb ze verpest. Ik zou nu zo hard mijn job willen opgeven, maar ja, overleven op conservatieblikken klinkt nog minder aantrekkelijk."

4 december, vijftien uur twaalf, politiehuis, Philipssite. Ik word verwacht bij W. voor mijn functioneringsgesprek, maar de hele tijd lijkt het of het omgekeerd is. "Het korps is verslagen," begint hij. "Weet je, als je een arm breekt, zal dat op termijn wel herstellen. Als men je bij je pie... Ik bedoel, ze hebben ons gepakt op onze zwakste plek. Met een staaf dan nog wel, kan het nog sarcastischer? Wij horen met matrakken rond te lopen!" Ik kalmeer hem, raad hem als academicus psychologische begeleiding aan, en vraag hem of ik een andere keer moet terugkomen voor het geplande gesprek. Mijn contract wordt verlengd.

6 december. Het jaarlijkse personeelsfeestje in het bijzijn van de Sint. Dit jaar geen speculoos of marsepein. W. nam mijn raad te letterlijk op en schreef iedereen begeleiding voor. Een spontaan applaus tovert een eerste glimlach sinds vijf dagen op zijn norse gezicht.

Beterschap hangt in de lucht, maar het verwerkingsproces zal nog even duren... Wordt vervolgd!

HET FEESTSEIZOEN IS GEOPEND!

Faculty Club feliciteert Alma

Na zware verbouwingswerken is de Faculty Club weer geopend. "Eindelijk," zeggen de liefhebbers van een stevig feestje. Want de Faculty Club is *the place to be* voor al je fuiven, personeelsfeestjes en huwelijksrecepties.

Leugen, eigen berichtgeving

"Als het écht goed moet zijn, vertrouw ik mijn eigen chefkok niet. Dan bel ik Felix Alen."

De Faculty Club ziet er prachtig uit. "Dit is een heel duur design," legt de directeur ons uit. "Van een Italiaanse architect. Een beetje ordinair soms, zoals Italianen nu eenmaal zijn en hier en daar wat slecht afgewerkt misschien. Die kabels horen volgens de architect nog over de grond te slingeren, maar er zijn al wel twee garçons over gestruikeld. Maar als je én duur én stijlvol wil, dan wordt het onbetaalbaar."

'Onbetaalbaar', het hoge woord is er uit. Hoe heeft 'de Alma voor de proffen' deze prachtige renovatie bekostigd? "Dat is in de eerste plaats de verdienste van Alma," glundert de directeur van Faculty Club. "We zijn apart van Alma opgericht en toen het ons financieel niet meer voor de wind ging, hebben we het gezonde bedrijf Alma mee in bad getrokken." Om te leren van haar uitgekende bedrijfsstrategie? "Neen, om Alma leeg te zuigen," repliceert de directeur netjes. "Toen we voldoende geld binnen hadden gerijfd, hebben we Alma terug afgestoten." Dat klinkt niet alsof dit een collegiale houding was ten opzichte van het studentenrestaurant.

"Ach," relativeert Faculty Club "Alma is een dynamisch bedrijf dat studenten als klanten heeft: het heeft een enorm incasservermogen. Dat moet wel als je met en voor studenten werkt; dat zijn jonge mensen die kunnen een stootje verdragen. Tegenover Faculty Club... (frost diep) dat is meer een verhaal van establishment en statica. Al vanaf het eerste jaar dat we open zijn, maten we onszelf de allure van traditie aan en dat heeft zo zijn gevolgen natuurlijk. Het eerste boekjaar hadden we al prijs: een gat van enkele duizenden euro. Laat staan dat we onze leningen konden afbetalen." Na

de fusie met Alma en opnieuw de splitsing bleef Faculty Club, goedgevuld achter. "En dat was de ideale financieringsbasis voor deze veel te duur uitgevallen renovaties" besluit de stermanager van het proffenrestaurant.

Of de renovaties dan een slechte prijs-kwaliteitverhouding hebben? "Neen, dat zeker niet. Ik bedoelde gewoon dat niet iedereen modernisme en goede smaak weet te herkennen, laat staan te appreciëren. Zo is de bar geschilderd in verschillende kleurvlakken, die elkaar subtiel afwisselen, maar de voorzitter van de Raad van Bestuur van Faculty Club vroeg of dat de grondlaag was, waar de eigenlijke kleur nog op moest komen. Kijk, dat je dat niet ziet daar kan ik nog inkomen — ik had mij ook eerst vergist (*gniffelt*) — maar daarna doe je toch alsof je wist dat je wel wist wat de kunsttheoretische achtergrond was." (*slaat verontwaardigd de handen de lucht in*)

"Als je moet kiezen tussen een financieel gezond restaurant voor studenten of voor professoren. Dan weet je het wel zeker"

Het eten op de openingsreceptie was excellent, alleen niet verzorgd door Faculty Club, maar door andere cateraars, waaronder Felix Alen. "Tja, onze vroegere keuken, was ook niet alles. We zijn maar echt te eten sinds we Arenberg erbij gehaald hebben. We heten nu officieel Faculty@Arenberg. Is dat apenstaartje niet hip? Dat is om jongere proffen ook naar hier te halen: de internetgeneratie zeg maar. We denken er dan ook over om een meeneemdienst aan te bieden zodat je thuis achter je computer kunt genieten van onze wildschotels!" Klinkt aantrekkelijk, maar toch: waarom kwam Felix Alen het eten verzorgen op de openingsreceptie? Er bestaat toch geen betere reclame, dan huisbereide schotels te serveren? "We weten dat wel," klinkt het bij Faculty Club, "het is wat beschamend. Maar er kwamen nu eenmaal belangrijke mensen uit de bedrijfswereld en dan vertrouw ik de zaken liever niet toe aan mijn eigen chef. Dan bel ik steevast Felix. Ik zou het evenwel appreciëren als jullie hier niets over zouden schrijven." Dat zullen we zeker proberen.

Lancering KULEUGEN.be loopt uit de hand!

Rechtstreeks uit het universitaire medialandschap

Vorige zaterdag werd op een geheime lokatie in het Leuvense een galabal gehouden. Dit alles stond in het kader van de lancering van de website van uw favoriete blad *K.U.Leuven*. Hoofdredacteur Paul-Henri Giraud vertelde ons vooraf: "Het doet me altijd plezier te kunnen uitpakken met iets nieuws. Misschien is dit wel een mooi orgelpunt om de fakkel door te geven aan een nieuwe generatie? Uiteraard zou ik me wel blijven bemoeien met de gang van zaken van mijn gazet en wil ik iedere week in de colofon blijven staan, maar werken is niet meer voor mij weggelegd."

Dat het feest er nu aankwam, was niet verwonderlijk. *K.U.Leuven* organiseert immers jaarlijks een kerst-galabal voor haar personeel en trouwe informanten. Even dreigde het feest uit de hand te lopen, toen een straalbezopen collega hoofdredacteur tijdens de traditiegetrouwe openingsdans (*Last Christmas van Wham!, red.*) de

mensen tot de orde riep en een tirade begon af te steken naar de heer Giraud. "Het is gewoon afschuwelijk dat Giraud nog steeds aan het hoofd staat van dit universitaire roddelblad! Na al die jaren is de lay-out niet één keer veranderd! De rubrieken zijn nog steeds dezelfde. De lezersbrieven blijft hij nog steeds zelf uit zijn duim zuigen. Zelfs zijn snor staat al dertig jaar ongeschonden op zijn bovenlip!"

De ordedienst van K.U.Leuven kwam tussenbeide waardoor de jaarlijkse verkiezing van het best 'versierde' koppel toch kon doorgaan. Deze prestigieuze titel gaat dit jaar voor de dertigste keer op rij naar André Oosterlinck en Jeanine. Prominente afwezigheid op het feestje was Kirsten Bosmans van het bevriende blad *Het Laatste Nieuws*. Naar verluidt had ze die avond al een kerstfeestje van het parochieblad en zou ze zich na het galabal informeren bij haar goede kennis B. Delen, de hoofdredacteur van *Veto*, over de tafereel die zich voordeden op het feest. "Ik heb toch zijn GSM-nummer," aldus Kirsten.

		6				1			
			2			9	5		
2			6						4
	1			7	8		9		
7				9					2
	6		3	5			4		
6					5				8
	9	7			1				
		5				4			

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	■									■
2						■				
3			■							
4				■						
5					■				■	
6		■				■				
7							■			
8								■		
9					■					
10	■									■

Horizontaal

1 Clubspeler die Kahn verraste 2 Apparaat om de diepte van de zee te meten - Leslokaal 3 Associated Press - Rundsvlees 4 Bosvrucht - Soort walvis 5 Zwart goud - IJzerhoudende grond 6 Daar komt Eva uit - Meisjesnaam 7 Oorspronkelijke inwoner van Mexico - Kuur, gril 8 Beambte die belast was met het innen van accijnzen - Van een 9 Meisjesnaam - Van jezelf 10 Voedingszout

Verticaal

1 Ondernemingsactie 2 Sta te trappelen - Vette vis 3 Ontkennend voorvoegsel - Griekse dans 4 Gezipt bestand - Bestanddeel van pannenkoeken 5 Voederbak - Slaapplaats 6 School voor reserveofficieren - Maal 7 Niet stevig - Meisjesnaam 8 Niksdoen - Vertrek 9 Gemeente met drie oren - Probleem 10 Op straat zetten

(dds)

PUZZELS

Menu van de week

in Alma 1-2-3

13 - 16 december 2005

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Zuiderse vissoep 1,65

Italiaanse dagen in Alma! In Alma 1:

Keuze uit warme en koude pastaschotels, pastabuffet

Tagliatelli met zalm en broccoli A2 3,10

Vegetarische spaghetti Bolognaise A3 2,35/2,75

Gehakte steak met witte kool A2+A3 2,35

Vegetarische groentenuggets met Baskische piperade A2 3,10

Gebraden haantje met Provençaalse saus A1+A3 4,40

Vleesballetjes met zoete krieken A2+A3 3,10

Spaghetti Bolognaise A1+A3 2,35/2,75

Koninginnenhapje A2+A3 3,10

Rumsteak A1+A3 4,05

Kippenlapje A2+A3 3,45

woensdag

Groene groentesoep 1,65

Italiaanse dagen in Alma! In Alma 1:

Keuze uit warme en koude pastaschotels, pastabuffet

Canneloni A2 4,35

Lasagne met gerookte zalm A2+A3 4,05

Kleurrijke groentepizza 4,05

Braadworst met selder in room 2,35

Varkensgebraad met Rodenbachsaus, witloof en kroketten A1+A3 4,40

Stoofvlees op z'n Vlaams A2+A3 3,45

Koninginnenhapje A1+A3 3,10

Rumsteak A2+A3 4,05

donderdag

Tomatensoep met ham 1,65

Italiaanse dagen in Alma! In Alma 1:

Keuze uit warme en koude pastaschotels, pastabuffet

Lasagne al forno A2+A3 4,05

Tagliatelli met zalm en broccoli A2 4,05

Kippenbout met appel-ananasmoes A2+A3 2,35

Bladerdeegzette met geitenkaasmousse en slaatje A2+A3 4,05

Cordon bleu met boursintomaat, basilicumsaus en tagliatelli 4,40

Stoofvlees op z'n Vlaams A1+A3 3,45

Koninginnenhapje A2+A3 3,10

Rumsteak A2+A3 4,05

Kippenlapje A3 3,45

vrijdag

Kervelsoep 1,65

Vleeskroket met Griekse kampernoelies A1+A3 2,35

Granenburger met spinazie 3,45

Kipfilet met bieslooksous en wortelpuree 3,45

Spaghetti Bolognaise A2 2,35/2,75

Stoofvlees op z'n Vlaams A2+A3 3,45

Koninginnenhapje A1+A3 3,10

Rumsteak 4,05

Kijk ook op de website voor menu gasthuisberg,

Justus Lipsius en pauscollege (advertentie)

(advertentie)

Tweedehandscomputers

met 1 jaar garantie!

Laptops P2 tot P4 tussen 200 en 600 euro.

Desktops van P2 tot P4 tussen 55 en 350 euro.

Schermen van 5-100 euro.

Kijk op www.recupc.be voor het volledige aanbod van schermen, pc's, laptops, onderdelen. Adres: Recupc VZW, Oude Diestesteenweg 3, 3010 Kessel-Lo. Tel: 016/25.91.03, Mail: info@recupc.be

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:

IJermolenstraat 10-12 te Heverlee

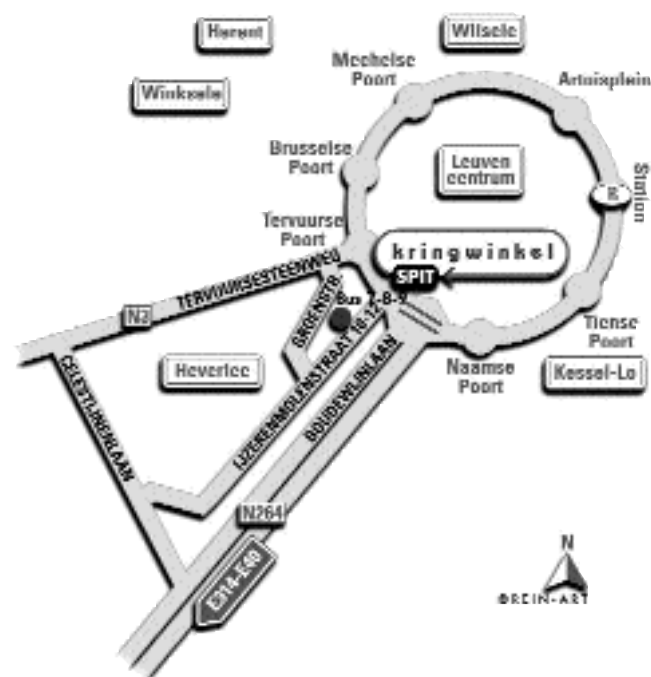
Open: di - vrij: 10 - 18 u

zat: 10 - 17 u

zo - ma: gesloten

Tel.: 016 65 29 57

Web: www.spit.be

(advertentie)

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U. Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

www.kuleuven.be/nieuwsbrief

(advertentie)

COLOFON

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 32
Nummer 11
12 december 2005

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Bram 'vitabis' Delen

Redactiesecretaris & V.U.:
Gijs 'mellocakes' Van Gassen

Redactie:
Robin 'zookoekje' Broos, Tom 'soldatenkoek' Van Breussegem & Roman 'Luikse wafel' Verraest

Medewerkers deze week:
Ben 'leo' Deboeck, Elke 'sultana' Desanghere, Nele 'frangipan' De Meyer, Dries 'vitalinea' De Smet, Bruno 'delichoc' Devel, Ilse 'chocoprince' De Witte, Katleen 'madeleine' Gabriëls, Kristien 'speculaas' Geurts, Maarten 'rijstkoek' Goethals, Jelle 'peperkoek' Goossens, Simon 'plopkoek' Horsten, Joos 'pim's cake' Roets, Nele 'galet' Tintel, Jozefien 'smurfenkoek' Van Beek, Nele 'penny' Van Doninck, Kris 'bambix' Vanelderden, Kobe 'panini' Van Itterbeeck & Hanne 'petit beurree' Vermeiren.

Cartoons:
Negu & Sh3LL4C

DTP:
Robin Broos, Bram Delen, Tom Van Breussegem & Gijs Van Gassen

Eindredactie:
Bram Delen & Gjs Van Gassen

Internet:
www.veto.be

Publiciteit:
Alfaset cvba - An Vanbiervliet
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempeland (Herentals)

Oplage:
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdagmiddag om 16u. Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, internet, psychologische begeleiders, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres.

Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

AGENDA & AD VALVAS

Alfa

- 12/12 Depri Namiddag met comfort food, in Fak Letteren. • 19/12 Kerstavond, in Fak Letteren.

Babylon

- 14/12 Agrarische Avond, in Fak Letteren.

Historia

- 12/12 Sinterklaascantus, in Toewip.

Mecenas

- 13/12 Kerstdiner met aansluitend dessertenbuffet, in permanentie.

OPLOSSINGEN

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	
1	T	R	O	U	V	E		A	P	A	
2	R	A	P	I	D		B	L	I	P	
3	E	D	E	L		P	I	J	P	E	N
4	K	A	N		D	I	R		T	E	
5		R	E	T	I	N	O	L		U	
6	Z		N	O	O	D	L	O	T		
7	U	Z		C	D	A		G	O	S	
8	C	A	C	H	E		S	I	N	T	
9	H	A	A	T		F	U	S	E	E	
10	T	I	L		M	A	I	T	R	E	

9	7	4	1	5	8	6	2	3
2	1	8	7	6	3	9	5	4
6	3	5	9	4	2	8	7	1
1	8	6	2	7	4	5	3	9
7	4	3	8	9	5	1	6	2
5	9	2	3	1	6	7	4	8
8	2	9	5	3	7	4	1	6
4	5	1	6	2	9	3	8	7
3	6	7	4	8	1	2	9	5

De vrije tribune kan bezorgd worden op het redactiesecretariaat in de 's Meiersstraat 5, 3000 Leuven en moet vóór vrijdagmiddag 16u binnen zijn, via e-mail: veto@veto.be.

De vrije tribune staat open voor iedere persoon of organisatie die met redelijke argumenten een standpunt verdedigt of een gefundeerde mening formuleert. Het standpunt kan vrij aangebracht worden. De persoon of organisatie is volledig verantwoordelijk en aansprakelijk voor de inhoud en kan slechts één maal per jaar een vrije tribune krijgen. De vrije tribune wordt steeds ondertekend met naam, studiejaar en volledig adres, en is onder geen beding anoniem.

Eventuele reacties op een vrije tribune worden uitsluitend gegeven via lezersbrieven.

De vrije tribune wordt ofwel integraal ofwel niet gepubliceerd en is niet langer dan 7.000 tekens (spaties inbegrepen, wat overeenkomt met ± vier getikte bladzijden met dubbele interlinie). De redactie behoudt zich het recht voor de vrije tribune niet te plaatsen.

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

Cultuurkalender

Muziek

- Donderdag 15/12: Zaal het Depot, Martelarenplein 12
Sweet Coffee (live) + Sven Van Hees (dj), 20u00, www.sweetcoffee.be, www.svenvanhees.com
- Zaterdag 17/12: El Peligroso, St Hubertusstraat (St Jacobsplein)
Ray Cabrera, 22u
- Zaterdag 17/12: Zaal het Depot, Martelarenplein 12
Buscemi Late Nite Reworks feat. Laïs & Isabelle Antena, 20u, www.buscemi.be
- Zondag 18/12: Abdij Vlierbeek, Kessel-Lo
Vlaams Radio Koor o.l.v. Hervé Niquet: La Stella di Scarlatti, 15u, www.vro-vrk.be
- Maandag 19/12: Kloosterkerk, Waversebaan 220, Heverlee
Arenbergkoor Leuven-Heverlee: Kerstconcert, 20u30, www.arenbergkoor.be

Theater

- 13/12 t.e.m. 15/12: STUK Studio, Naamsestraat 96
HOOP, Het Toneelhuis: Abke Haring, 20u30
- Woensdag 14/12: Wagehuys, Brusselsestraat 21
Toneeltruut: Klein Jowanekke Zaagt, 20u, www.30CC.be
- 14/12 t.e.m. 17/12: Molens Van Orshoven, Stapelhuisstraat 15
Katastrofale Kerstspecial: 2 monologen van 2 losgeslagen vrouwen, 20u, www.inbreek.be
- Maandag 19/12: Wagehuys, Brusselsestraat 63
Lunatic Comedy Club met 'In 't Geniep', 21u, www.lunatics.be

Expo

- 10/09/2005 t.e.m. 29/01/2006:
Museumsite, L. Vanderkelenstraat 30
Leven in steen, di, wo, do, za 10-18u / vr 10-21u30 / zo 14-18
- 15/11 t.e.m. 14/01: Fnac Leuven
Fototentoonstelling Herman Vanaerschot: 'Van passie tot missie' - Belgische UNICEF-Ambassadeurs, www.hermannphotography.com
- 17/11/05 t.e.m. 30/04/06: Centrale Bibliotheek K.U.Leuven, Ladeuzeplein 21
Flashbulbs-installatie, ma-do 9u-20u, vr 9u-17u, za 9u-12u30
- 19/11 t.e.m. 22/01: Schatkamer van St.-Pieter, Grote Markt
Bernd Lohaus, di-vr 10u-17u, za 10u-16u30, zo 14u-17u
- 22/11 t.e.m. 21/12: Stedelijke Academie voor Beeldende Kunst, Dirk Boutslaan 60
Geselecteerde werken 2de Grafiekprijs Frans Masereel, ma-vr 9u-21u30, za 9u-18u
- 13/12 t.e.m. 23/12: STUK Expozaal, Naamsestraat 96
Eppo Dehaes: 1000 euro, www.stuk.be

www.veto.be

Freddy leest Veto, u toch ook!

... en ge kunt er geweldig goed uw kat mee verstoppen...

"Techno is niet alleen hersenloos gestomp"

Buscemi is het alter-ego van Dirk Swartenbroekx, een artiestennaam die uiteraard werd ontleend aan de acteur uit *Reservoir Dogs*. Naast dj-werk staat Buscemi ook live stevig in de schoenen. De bezetting wordt dan uitgebreid met een drummer, een bassist en een trompettist en volgende zaterdag doet hij er in Leuven nog eens een schepje bovenop met special guests. Een latin inspired feestje in deze koude dagen is dan ook een uitgelezen afsluiter voor je semestriële uitgaansleven.

Robin Broos

In 1997 verscheen de eerste single van Buscemi. De muzikale mix van drum 'n bass, Paris techno en een scheutje latin grooves in combinatie met de hoesfoto van een dame in lingerie deed, zo zegt de legende, de temperatuur spontaan enkele graden stijgen. Anno 2005 — acht singles, drie albums, zes compilaties en tientallen remixen later — verschijnt de eerste remix-cd *Late Nite Reworks*. De ingrediënten

(foto Buscemi)

deze week?

Swartenbroekx: «Human Kind van Alice Russell vind ik goed. Op twee zou ik Mishaps Happening van Quantic Soul Orchestra zetten en tot slot — om weer eens iets latin te nemen — Aquarius van Tangoterje wat een fusie van tango en latingrooves is. Je gaat dat wellicht nergens vinden, want die platen zijn allemaal vrij limited.»

Krakers

Veto: Wat is voor jou het ultieme ingrediënt voor een geslaagd feestje?

Swartenbroekx: «Alles moet kloppen. Het hangt van zoveel zaken af, maar vooral van de sfeer. Als het publiek meewil, is het voor mij geslaagd. Als we met Squadra Bossa draaien, is dat voor een ruim publiek, wat gaat van technoheads tot jongere mensen die hitjes willen horen. Al is dat wel een vies woord, misschien is 'krakers' wel beter. We zijn al op zoveel plaatsen geweest dat we tegenwoordig al vlug doorhebben of het iets gaat worden of niet. Gelukkig doen we het nog graag en komen we niet vaak van een kale kermis terug.»

Veto: We hadden eerder gedacht dat je 'vrouwen' ging zeggen, tenslotte heb je het er in ieder interview over.

"We moeten niet altijd over vrouwen bezig zijn"

blijven steeds dezelfde, een prachtige coverdame inclusief.

Het verzameld werk bevat niet enkel herwerkt materiaal van lokale groepen zoals Hooverphonic, maar ook internationaal wordt Buscemi steeds meer gevraagd om nummers aan te pakken. Zelfs het oeroude kinderlied 'Mieke houd je vast' klinkt lekker zomers eenmaal mister Buscemi het onder handen heeft genomen. Zaterdag wordt de mixplaat een laatste keer live voorgesteld en dat in Het Depot. Voor de gelegenheid brengt Swartenbroekx de deernes van Laïs en bossanova legende Isabelle Antena mee.

Veto: Is dit een soort promo-tour?

Dirk Swartenbroekx: «Dat is niet het juiste woord, want dan hadden we niet shows moeten doen. Het is al niet gebruikelijk dat een groep een remix-album uitbrengt en het is niet evident om telkens artiesten die we geremixt hebben op te trommelen om mee te doen. Zo woont Isabelle Antena in de Pyreneeën en het is een hele operatie om ze hier te krijgen. De meisjes van Laïs treden dan weer vaak op, dus met gasten werken kan je niet ieder weekend doen. In totaal zullen er vijf shows geweest zijn en dan zal het weer even duren. Deze plaat is tenslotte een bundeling van acht jaar werk.»

Studiosporen

Veto: Opvallende afwezigen op die plaat zijn je remixen van Henry Mancini's *Pink Panther* en de *Beach Boys*. Wat is daar misgelopen?

Swartenbroekx: «Pink Panther is alleen gebruikt in Amerika, omdat ik die remix heb moeten afstaan aan MGM, de filmmaatschappij die de rechten bezit van de track. Het nummer van de Beach Boys was een opdracht van een bureau die een cd samenstelde met remixen van die groep. Omdat ze problemen gekregen hebben met de rechten, staat dat project voorlopig op hold.»

Veto: Je hebt ooit in Veto gezegd dat je nooit samples gebruikt van platen die je zelf goed vindt. Is remixen dan een goed alternatief?

Swartenbroekx: «Absoluut, de Beach Boys zou ik niet meteen samplen, maar als je dan de studiosporen van de mensen zelf krijgt, is dat fijn om te doen. Iets waar ik nu mee bezig ben, is een remix van een nummer van Miles Davis. Dat is

bijzonder voor mij, want ik ben een grote fan van de man. De track zou dienen voor een project in Groot-Brittannië waar ze adaptaties van filmscores gaan verzamelen.»

Veto: Heb je een verlanglijstje van materiaal waar je graag mee aan de slag wil?

Swartenbroekx: «Er zijn zoveel goede groepen dat ik daar geen opsomming van kan maken. Ik heb trouwens zelf nooit achter mensen aangelopen om hun platen te mogen remixen. Het waren altijd de artiesten of managers die me kwamen vragen om dat te doen. Op die manier blijf je aan de slag en kan je alle stijlen eens uitproberen. Ik heb eigenlijk al veel mogen doen en ik ben vrij tevreden op dat vlak. Als ik dan toch één naam mag noemen: ik zou graag eens met Basement Jaxx werken. Qua productie zijn zij de absolute top, al vind ik hun laatste platen wat minder.»

Keigrijs

Veto: Je laat je niet graag in een hokje duwen, maar de latin-invloeden in de muziek van Buscemi vallen wel op.

Swartenbroekx: «Ik hou niet van categorisering en die remix-plaat is daar een voorbeeld van. De nummers die we hebben gebruikt, komen uit verschillende genres waardoor ik nu uit verschillende hoeken reacties krijg. Ik probeer wel een bepaalde stempel op onze muziek te drukken, zodat het herkenbaar wordt. Mensen zeggen dat wel eens: Busceminummers herken je meteen als je ze op de radio hoort. Zelf zou ik het niet bepaald latin noemen. Als we ergens gaan draaien, zijn ook niet alle platen in dat genre, maar ik vertoef wel graag in de sfeer van de latin. Braziliaanse muziek is altijd mijn grote liefde geweest.»

Veto: Een voorliefde voor zuidere muziek. Is dat niet vreemd voor iemand uit 'putteke Limburg'?

Swartenbroekx: «Neen, de laatste dagen is het weer keigrijs, dan is er toch niets mis mee om bezig te zijn met meer warmbloedige zaken, niet? Iedereen verlangt naar de zon.»

Veto: Naast jullie live-concerten zijn er ook nog de dj-sets. Ben jij zo'n die-hard dj die enkel met vinyl werkt?

Swartenbroekx: «Eigenlijk wel, al was het vroeger volledig andersom. Ik ben als zestienjarige begonnen met vinyl te kopen, omdat er niets anders was. Vanaf het moment dat de cd er was, kocht ik cd's. Het is maar de laatste zes jaar dat ik terug met platen werk, vooral sinds ik begon met beatmixen. Emotioneel gezien vind ik cd's minder waard. Aan een platenhoes kan je nog een nostalgische waarde toekennen.»

Veto: Geen enkele dj noemt graag zijn favoriete plaat omdat het er wellicht te veel zijn, maar wat is je top drie met beste nummers voor

"Ik ben absoluut geen fan van geboenk of heel koude grooves"

Swartenbroekx: «We moeten niet altijd over vrouwen bezig zijn (lacht).»

Veto: Burgemeester Tobback wijt de problemen van nachtlawaai aan de technocultuur.

Swartenbroekx: «Er is toch niets mis met techno? De *I Love Techno*-fuiven trekken ontzettend veel volk en men programmeert daar ook vernieuwende dingen. Ik ben ook absoluut geen fan van geboenk of hele koude grooves, maar tegenwoordig is het technolandschap zo versnipperd dat er zoveel stijlen binnen het genre zijn. In dingen als trance kan ik me echt niet vinden, maar het is niet allemaal hersenloos gestomp. Ik ben vooral fan van de oude technolichting met die rauwe, primitieve grooves van een tiental jaar geleden. Je ziet: ik ben van alle markten thuis.»

Veto: Ben je nog altijd blij met je alter-ego?

Swartenbroekx: «Dat was de beste keuze (lacht). Ik heb inmiddels contact gehad met Steve Buscemi en dat blijkt toch iemand interessant en sympathiek te zijn. Uiteindelijk vind ik dat de naam wel past bij de muziek die ik maak.»

Veto: Om met een cliché te eindigen: wat verwacht je van het concert in Leuven?

Swartenbroekx: «We hebben van de Late Nite Reworks al drie shows gedaan in de zomer en de dag voor we Leuven aandoen staan we nog in Hasselt. Het heeft even stilgelegen en we hebben al een tijdje geen contact meer gehad met Isabelle Antena, maar ik verwacht dat het wel een feestje zal worden. Zulke zaken zijn moeilijk te voorspellen. Vandaag de dag zijn er zoveel concerten en dj-sets gepland, dus de mensen hebben keuze. Op dat vlak zijn we goed verwend in België.»

Win

Buscemi treedt zaterdag 17/12 samen met Laïs en Isabelle Antena op in zaal Het Depot vanaf 20u. Veto en Het Depot geven vijf duotickets weg voor dit concert. Mailen kan naar traktatie@veto.be voor woensdagavond 20u. Meer info www.hetdepot.be of www.buscemi.be